

Z obsahu:

**Mariina dokonalá
svatost**

Jan Pavel II. při
generální audienci
5. června 1996.

– strana 2 –

Ty jsi Petr

První Kristův
nástupce byl na
vlastní přání ukřižo-
ván hlavou dolů...

– strana 4 –

**Svatý Ireneus –
stále aktuální**

Svatý Ireneus je
považován za zakla-
datele křesťanské
teologie. Jeho svátek
si připomínáme
28. června.

– strana 6 –

**Audience českých
poutníků u Svatého
otce 8. června 1996**

– strana 8 –

Hluší a slepí

Lod, která vytlačo-
vala 66 000 tun vody
a byla považována
za nepotopitelnou, se
plavila pouhých
6660 minut...

– strana 10 –

Caravaggio, Ukřižování svatého Petra, Řím – ilustrace k článku na straně č. 4

Mariina dokonalá svatost

Čtení: Řím, 5,15.17 1. Učení o Mariině dokonalé svatosti od prvního okamžiku jejího početí narazilo na Západě na odpor, a to vzhledem k tvrzením svatého Pavla o dědičném hříchu, která přejal a zvláště pádně vysvětloval svatý Augustin.

Velký církevní učitel si dobře uvědomoval, že Mariino postavení Matky zcela svatého Syna vyžaduje naprostou čistotu a mimořádnou svatost. Proto ve sporech s Pelagiem zdůrazňoval, že Mariina svatost je mimořádným darem milosti a tvrdil: „U svaté Panny Marie udělejme výjimku, z úcty k Pánu nechci, aby se o ní mluvilo, když se jedná o hříších: což snad nevíme, že jí byla udělena větší milost, aby zcela zvítězila nad hříchem, když si zasloužila počít a porodit Toho, který zřejmě neměl žádný hřích?“ (De natura et gratia, 42).

Augustin zdůraznil Mariinu dokonalou svatost a že neměla vůbec žádný osobní hřích kvůli svrchované důstojnosti Matky Pána. Přesto ale nedokázal pochopit, jak se může tvrzení, že byla uchráněna hříchu od okamžiku početí, spojit s učením o univerzalitě dědičného hříchu (že všichni lidé jsou postiženi dědičným hříchem) a o nutnosti vykoupění pro všechny Adamovy potomky. K tomuto závěru později dospělo stále hlubší pochopení víry církve, které objasnilo, jak Maria měla prospěch z výkupné milosti Krista už do svého početí.

2. V IX. století byl i na Západě zaveden svátek Mariina početí, nejprve v jižní Itálii, v Neapoli, a pak i v Anglii. Kolem roku 1128 canterburský mnich Eadmer psal první traktát o Neposkvrněném početí a stěžoval si v něm, že příslušná liturgická oslava, milá především těm, „kteří mají ryzí prostotu a pokornější úctu k Bohu“ (Tract. de conc. M.B.V., 1–2), byla dána stranou nebo zrušena. Protože chce podporovat obnovení svátka, zbožný mnich odmítá námitku svatého Augustina vůči výsadě Neposkvrněného početí, zalo-

ženou na učení o předávání dědičného hříchu v lidském pokolení. Vhodně používá obrazu kaštanu, „který je počat, živen a utváří se pod trny, avšak jejich hroty se ho nedotknou“ (Tract. 10). I pod trny pokolení, které by samo o sobě mělo předávat dědičný hřích, argumentuje Eadmer, Maria zůstala uchráněna jakékoliv skvrny z výslovné vůle Boha, který „to zřejmě mohl a chtěl. Když to tedy chtěl, tak to i mohl“ (ttž).

Navzdory Eadmerovi velcí teologové XIII. století vzali za své obtíže svatého Augustina a argumentovali takto: vykoupění, které vykonal Kristus, by nebylo všeobecné, kdyby situace hříchu nebyla společná všem lidským bytostem. A kdyby Maria neměla dědičný hřích, nemohla by být vykoupěna. Vykoupění totiž spočívá v tom, že osvobozuje člověka, který je ve stavu hříchu.

3. Dons Scotus, ve šlépějích některých teologů XII. století,

poskytl klíč k překonání těchto námitek proti učení o Mariině neposkvrněném početí. Zastává, že Kristus, dokonalý prostředník, vykonal právě na Marii úkon svrchovaného prostřednictví tím, že ji uchránil dědičného hříchu.

Tak zavedl do teologie pojem „redemptio preservatrix“ (uchovávací vykoupění), podle něhož byla Maria vykoupěna ještě úchvatnějším způsobem: ne cestou vysvobození z hříchu, nýbrž cestou uchránění před hříchem.

Intuice blahoslaveného Donsa Scota, který pak byl nazýván „učitelem Neposkvrněné“, byla již od počátku XIV. století stále více přijímána částí teologů, především františkánských. Když pak Sixtus IV. v roce 1447 schválil formulář mše svaté o Neposkvrněné, teologické školy stále více přijímaly toto učení.

Tento prozřetelnostní rozvoj liturgie i učení připravil definování mariánské výsady ze strany

nejvyššího učitelského úřadu. Došlo k tomu teprve po mnoha staletích z podnětu jedné intuice základní víry: Kristova Matka musela být dokonale svatá již od počátku svého života.

4. Nikomu neunikne, jak tvrzení o mimořádné výsadě udělené Marii ozřejmuje, že Kristova výkupná činnost nejenže osvobozuje od hříchu, ale i před ním uchovává. Tento rozměr uchovávání, který je u Marie naprostý v každém výkupném zásahu, kterým Kristus osvobozuje od hříchu a dává člověku také milost a sílu přemáhat jeho vliv v jeho životě.

Tímto způsobem pravda víry o Mariině neposkvrněném početí nezastiňuje, nýbrž úchvatně osvětluje účinky Kristovy výkupné milosti v lidské přirozenosti.

Křesťané hledí na Marii, první osobu, kterou Kristus vykoupil a již se dostalo výsady, že ani na okamžik nebyla podrobena moci zla a hříchu, jako na dokonalý vzor, jak na obraz oné svatosti (sr. LG, 65), k níž jsou povoláni a kterou mají ve svém životě dosáhnout s pomocí milosti našeho Pána. ¹

(Podle Vatikánského rozhlasu)

Zasedání evropských biskupů

Předsedové evropských biskupských konferencí potvrdili v tajné volbě dosavadní předsednictvo Rady evropských biskupských konferencí ve složení: předseda – kardinál Miloslav Vlk, místopředsedové – biskup Lehmann (Mohuč) a arcibiskup Seregely (Eger, Maďarsko).

Mezi hlavní body jednání patřila situace v bývalé Jugoslávii a příprava Druhého evropského ekumenického shromáždění ve Štýrském Hradci (1997).

Plenární zasedání se zabývalo dále přípravami na rok 2000, vztahem k ostatním křesťanským

církvím v Evropě, dialogu se světovými náboženstvími, zvláště s islámem, a vztahem církve k současné společnosti.

Papež Jan Pavel II. zaslal přítomným biskupům pozdravné poselství, ve kterém hodnotí 25letou činnost Rady evropských biskupských konferencí (CCEE). Zároveň ji vyzývá, aby neustala ve svém úsilí o mír a smíření mezi národy Evropy a přispěla k duchovní znovuvýstavbě bývalých komunistických států.

Na závěr porad v Mariazzell koncebrovali biskupové mši v poutní bazilice, které se zú-

častnily stovky poutníků z různých evropských zemí. Hlavní celebrant kardinál Miloslav Vlk v promluvě řekl, že nemá smysl popírat, že církev se nachází ve vážné krizi. Poukázal v té souvislosti na současnou debatu v Rakousku o vystupování z církve, o „lidovém hlasování“, apod. Církev je „na cestě“, putuje z minulosti do budoucnosti, a „Kristus jde po této cestě s námi“, řekl kardinál. Připomněl, že často jedinou možností hlásání víry je osobní svědectví, jak to on sám prožil v době, kdy mu byl odňat státní souhlas. ¹

(ČBK)

Liturgická čtení

1. čtení Jer 20,10–13

Jeremiáš řekl:

Slyšel jsem nepřátelské umlouvání mnohých: „Hrůza ze všech stran! Udejte ho! Udáme ho!“ I ti, kteří se mnou žili v přátelství, číhají na můj pád: „Snad se dá svést a zmocníme se ho a pomstíme se na něm!“

Ale Hospodin je se mnou jako silný bojovník; proto ti, kteří mě stíhají, padnou a nic nesvedou. Velmi budou zahanbeni, neboť ničeho nedosáhnou; bude to věčná hanba, nezapomene se na ni. Hospodine zástupů, který zkoušíš spravedlivého, který vidíš ledví i srdce, kéž uzřím tvou pomstu nad nimi, neboť tobě jsem svěřil svou při.

Zpívejte Hospodinu, chvalte Hospodina, že vysvobodil život ubohého z ruky zlozynů!

2. čtení Řím 5,12–15

Bratři!

Jako skrze jednoho člověka přišel na tento svět hřích a skrze hřích smrt, a tak smrt přešla na všechny lidi, protože všichni zhřešili ... Hřích ovšem byl na světě už před Zákonem – jenomže kde není žádný zákon, tam se hřích nepřičítá. Přesto smrt uplatňovala svou moc od Adama do Mojžíše i nad lidmi, kteří se neprohřešili nějakým podobným přestoupením jako Adam. Tento Adam je protějškem toho, který měl přijít.

Ale s Božím darem není tomu tak, jak to bylo s proviněním. Kvůli provinění jednoho ovšem celé množství propadlo smrti. Ale ještě tím hojněji se celému množství lidí dostalo Boží přiznání a milostivého daru prostřednictvím jednoho člověka Ježíše Krista.

Evangelium Mt 10,26–33

Ježíš řekl svým apoštolům:

„Nebojte se lidí. Nic není tak tajného, že by to nebylo odhaleno, a nic skrytého, že by to nebylo poznáno. Co vám říkám ve tmě, povězte na světle, a co se vám šeptá do ucha, hlásejte ze střešních!“

A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo – duši zabít nemohou. Spíše se bojte toho, který může zahubit v pekle duši i tělo. Copak se neprodávají dva vrabci za halír? A ani jeden z nich nepadne na zem bez vědomí vašeho Otce. U vás však jsou spočítány i všechny vlasy na hlavě. Nebojte se tedy: Máte větší cenu než všichni vrabci.

Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi; ale každého, kdo mě před lidmi zapře, zapřu i já před svým Otcem v nebi.“¹

Myšlenka na neděli

NEBOJTE SE!

Zamyšlení nad úryvkem Mt 10, 26–33

Máte větší cenu než mnoho vrabců

Slova, která dnes slyšíš z Ježíšových úst, jsou součástí jeho instruktáže, v níž připravuje své učedníky na jejich první misijní působení. Řekl jim zcela otevřeně, že ani nyní, ani v budoucnu nebudou mít na různých ustlání. Právě naopak. Těžkosti a překážky, které je čekají, budou až takového rázu, že bude v sázce jejich život. Z Ježíšových slov vyplývá, že být hlasatelem evangelia znamená být obětí pomluv, pohrdání a pronásledování. Dnes již víš, že těch, kteří pro Krista prolili svou krev, jsou nepřečetné zástupy, a jejich počet zdaleka není uzavřen. Neustále přicházejí zprávy o nových a nových mučednicích. Je třeba počítat i s tajnými úklady a záluďnými nepřáteli ve vlastních řadách. *Vydá na smrt bratr bratra*⁽¹⁾.

Ale ať tito skrytí nepřátelé disponují jakkoliv mocnými prostředky, před zraky Hospodina nic neznamenaají. *Nebojte se jich! Nic není tak zahaleno, aby to nebylo jednou odhaleno. Nic není skryté, co nebude poznáno.* Mohou se ukrývat a maskovat před lidmi, ale Bůh je zná a ujišťuje nás ústy svého Syna, abychom se nedali zastrašit. Naopak. Žádá nás, abychom otevřeně a veřejně hlásali jeho pravdu, a tak odhalovali i nejskrytější lež.

Je možné, že proti nám zasáhnou. I na Náměstí sv. Petra se ozval vraždicí výstřel. Ale nemohou nám udělat víc, než zbavit nás pozemského života. Ježíš ví dobře, o čem mluví. Čeká jej přece stejný úděl. Nesmí tě překvapit, že ani v současné době, která tolik mluví o lidských právech, nedotknutelnosti a bezpečnostních paktech, není vyloučeno, že se staneš obětí násilí právě proto, že neochvějně stojíš za Kristem a hlásáš jeho zvěst. *Ale neboj se těch, kteří zabíjejí tělo. Duši nemohou zabít.* Duši můžeš zabít jen ty sám.

Aby upevnil tvou důvěru a zajistil ti klid, obrací Ježíš tvůj pohled k tvému nebeskému Otci. Nic z toho, co se na tomto světě děje, nevymyká se jeho otcovské péči. Jediné stéblo trávy, jediný ptáček, ba ani jedinký vlas z tvé hlavy není mu tak malý, aby mu nevěnoval veškerou svou pozornost. Jestliže tak starostlivě pečuje o všechno to, co pomine, čím více mu ležíš na srdci ty, kterého stvořil ke svému ob-

razu a pro svou lásku. *Neboj se tedy, máš větší cenu než mnoho vrabců.* Máš nesmírnou cenu právě proto, že jsi schopen obětovat dokonce svůj život, aby byl oslaven Bůh. Čím více ti budou chtít ublížit tvoji i Jeho nepřátelé, tím větší ti dávají příležitost vzdát chválu Bohu. Když byli apoštolové poprvé zbičováni, odcházeli s radostí nad tím, že byli uznáni za hodny trpět pohanu pro Jeho jméno⁽²⁾. Tváří v tvář divokým šelmám zpívali mučedníci radostné hymny na oslavu Pána. Ježíš je na jejich mučednictví připravil nejen svými slovy, ale prošlapal jim sám cestu ke slávě přes ponížení, utrpení a nejbolestnější smrt.

Oslavit Pána to je jediný skutečný smysl tvého života. Tvůj život může být jedinou obětí chvály, i když nebudeš muset prolít svou krev. Tvá oslava spočívá v tom, že se skutečně *přiznáš před lidmi ke Kristu.* Nejde tu jenom o přiznání slovy, ale o přiznání životem hodným křesťana – nositele Kristova jména. Situace, ve kterých se můžeš ocitnout v současném světě, který zapomněl na svého Tvůrce, mohou být pro tebe zdrojem častého ponížení a utrpení. Není dnes snadné zachovat autentickou tvář křesťana v prostředí, které s takovou samozřejmostí vynáší a vychvaluje pohanský způsob života. Kdyby tvé křesťanství bylo jen matrikové, neměl bys dosti síly a odvahy k věrnosti. Je nemálo křesťanů, kteří by rádi v sobě smířili Krista s Baalem. Dříve či později vyjde na světlo, že je to zrada na Pánu. *Kdokoliv však Jej zapře, toho i on zapře před svým nebeským Otcem.* Ale ty se neboj. I při všech každodenních těžkostech, které ti vynáší tvoje věrnost, hlásej radostně a s odvahou *na světle a se střešních*, co jsi ve skrytu slyšel od Ježíše, protože jsi zahrnut laskavou otcovskou péčí Stvořitele, který ví velmi dobře i o každém vlasu na tvé hlavě. I z drobných snítek všedního sebezapření se dá uvít věnec věrnosti a skrytého mučednictví. Co tě může obzvláště skličovat, je osamělost, kterou budeš pociťovat, jestliže se od tebe budou odvracet i tvoji blízcí. *Pro tebe, Bože, jsem snášel potupu, pohana pokryla mou tvář. Svým bratřím stal jsem se cizincem, synům své matky neznámým. Padají na mne urážky těch, kdo urážejí tebe.*⁽³⁾

Ale ten, kdo je věrný Pánu, nikdy nezůstává sám. Pán je ti tak blízko jako tvé vlastní já. *Uvědom si to a raduj se. Pookřej v srdci, když hledáš Boha. Hospodin slyší chudáky, nepohrdá svými vězni. Nechť ho chválí nebe a země*⁽³⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 10,21

⁽²⁾ Sk 5,42

⁽³⁾ Responz. žalm 68

Ty jsi Petr

O sv. Petru, prvním z povolaných apoštolů, se z Písma svatého mnoho nedovídáme. Jisté je pouze to, že byl synem rybáře Jana, měl sourozence a vlastní rodinu. Jeho bratr Ondřej byl rovněž povolán za apoštola, následovníka Kristova.

Šimona, rybáře, který neměl žádné vzdělání a ani společensky nestál nijak vysoko, si Ježíš vybral od samého počátku s tím úmyslem, že jej učiní rybářem lidí, tj. lidských duší, pro Boží království. Již z toho je zřejmé, že Bůh, lidsky souzeno, nepotřebuje vysoce postavené, mocné, chytré a vzdělané lidi k tomu, aby zjevil svou vůli, své požadavky, svou moudrost a moc (srov. Mariin chvalozpěv Magnificat).

Nový apoštol zřejmě již před svým povoláním slyšel o Ježíši. Svědčí o tom jeho ochota ihned a bez váhání následovat jeho výzvu. Opustil relativně zabezpečenou rodinu a vydal se za „dobrodružstvím“, které mohlo mít zcela nepředvídané následky. Různá místa v evangeliu svědčí o tom,

veval ohled a dobrotu, především když se jednalo o jeho druhy.

Je možno také konstatovat i určitou prchlivost a nedostatek sebeovládání, jak se to projevilo při zranění Malchuse v Getsemanské zahradě. Evangelia dosvědčují také jeho zbabělost a nedostatek důvěry (trojí zapření a příhoda na moři).

Přes všechny jeho známé lidské slabosti a chyby zůstal Ježíš při své volbě a vedl Petra po tři roky s neobyčejnou trpělivostí a předal mu ještě před svou smrtí úřad svého zástupce, nazval jej Skálou, na které zbuduje svou nepřemožitelnou církev, a po svém zmrtvýchvstání mu předal nejvyšší úřad a klíče nebeského království a pověřil jej, aby pásl jeho beránky a ovce.

vážně. Nekonečné proudy milosti a odpuštění nemohou tak proudit k lidstvu a zůstávají k jeho velké škodě uzavřeny spolu s možností přinášet pozeňání celému lidstvu. Svátost smíření je především na Západě stále méně využívána, a tak se redukuje zásadním způsobem působení Boží mezi lidmi.

Ihned po seslání Ducha svatého začíná Petr spolu s apoštolý své misijní působení. Hlásá v Jeruzalémě příchod nové, ve Starém zákoně ohlášené úmluvy a zvěsti o spáse. Především farižeové a zákoníci to přijali s nevolí a nepřátelstvím, a tak podruhé přibíli lepší poznání Krista na kříž. Proto se musí apoštolové a jejich průvodci utíkat do bezpečí a křesťané jsou takřka všude vystaveni pronásledování. I Petr poznal na své vlastní kůži, že lžím a bludům se věnuje více víry než jedině pravdě, která kdy byla na zemi zvěstována. Jeho okolí nebylo ochotno uvěřit Tomu, kdo musel být jako otrok a cizí zločinec popraven způsobem, který byl vyhrazen pro „neřimany“. A přesto Petr přijímá Kristovo poslání až to těch nejzážších důsledků.

Následování Krista znamená mučednictví a přijetí kříže. Petr nám však ukazuje, že Ježíšovo jho je sladké a břímě lehké. Stejně jako tehdy i dnes platí, že žádné z Ježíšových zaslíbení nebylo prázdnou frází, jinak by už křesťanství dávno podlešlo útokům pekelných bran, které se o to vtrvale pokoušejí již dvě tisíciletí.

Po delším pobytu v Palestině se Petr odebral v r. 42 do města Říma, na půdu pro křesťany velmi nebezpečnou. Navzdory všem protivnostem rozrůstala se křesťanská obec v tomto tehdy dvoumilionovém velkoměstě velmi utěšeně. Křesťané se však dostávali do konfliktu se státním náboženstvím, které jako boha uctívalo i osobu císaře. Císař Nero (54–68) nepatřil mezi nejkrvavější, ale mezi nejnámější pronásledovatele křesťanů. Pronásledování však nevedlo k po-

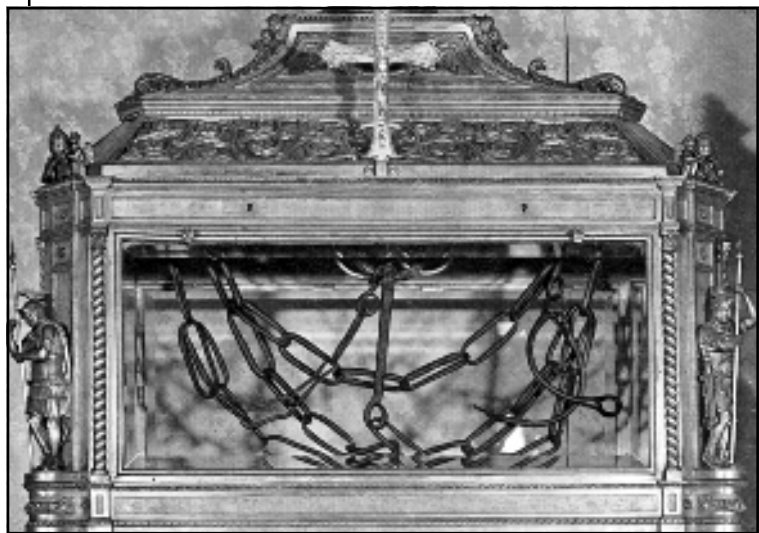
tlačení, ale k dalšímu šíření křesťanství ve všech společenských vrstvách. Nakonec byl zajat i Petr, osm měsíců byl vězněn v marmertinském vězení na Forum Romanum, až byl odsouzen k smrti na kříži. Podle římských obyčejů předcházelo popravu vždy bičování, které mělo odsouzenec otupit a zlomit. První Kristův nástupce byl pak na vlastní přání ukřižován hlavou dolů. Byl to výraz jeho pokory, neboť se necítil hoden, aby zemřel právě tak, jako jeho Mistr a Pán. Stalo se tak v Caligulově a Neronově cirku, který se nacházel na místě dnešního Náměstí sv. Petra. Petrovo tělo bylo pochováno nejdříve na Via Aurelia. Ale když zde byly Petrovy ostatky ohroženy, byly umístěny nejdříve do katakomb a později do vatikánské baziliky.

Pro četné zázraky, které se na Petrovu přimluvu děly již za jeho života, byl od počátku uctíván jako světec. Petrovo jméno je v Novém zákoně uvedeno 144x. Sv. Petr je patromen mnoha zemí, biskupství a měst. Vybraly si jej za patrona i různé cechy: zedníci, kameníci, rybáři, mostaři, zámečníci a další.

Svatý Petr již za svého života měl co do činění s heretiky. Je nesmlouvavý zvláště k takovým, kteří po obrácení znovu upadají do bludu. O hereticích mluví jako o *samolibých opovázlivcích, kteří tupí to, co neznají. Oči mají plné cizoložných žádostí a nenasystné hříchu. Lákají k sobě neutvrzené duše. Opustili správnou cestu a zbloudili* (2 Pet 11n).

Nás však povzbuzuje s neobyčejnou láskou a něhou: *Jako novorozené děti požadujte duchovní čisté mléko, abyste jim vyrostli ke spáse. Vždyť jste okusili, jak dobrotivý je Pán. K němu přistupujte jako k živému kameni, který sice lidé zavrhli, ale Bůh jej vyvolil a poctil; také sami sebe stavíte jako živé kameny v duchovní chrám, ve svatě kněžstvo, abyste přinášeli oběti Bohu příjemné* (1 Pet 2,2n).

—ire—

Okovy, jimiž byl svatý Petr spoután. Řím, kostel sv. Petra V okovech „Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš...“ (Jan 21,18).

že Šimon od první chvíle doslova zahorel pro Krista. Ten však si musel dát práci, aby zformoval často nevrlý, zbrklý a svěhlavý charakter tohoto muže. Jak často jej musel napomínat, aby proje-

Petr a ostatní apoštolové dostali moc odpouštět hříchy, kterou také předali svým nástupcům. Bohužel tato Bohem darovaná cesta, jak dosáhnout odpuštění především těžkých vin, se dnes pojímá stále méně

Poselství Ježíšova Srdce světu

Obsah zjevení, kterého se dostalo sestře Josefě Menéndezové ze Společnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova (1890–1923).

Pojďte ke mně, moje děti! Chci vám říci, co vlastně váš Otec od vás požaduje.

Víte, v každém stádu musí být kázeň, v každém době jsou obyčeje, které je nutno dodržovat. Tak je tomu i ve velké Boží rodině. I zde je určitý řád. Je založen na přikázání lásky.

V pozemském řádu jsou děti podle práva uznány, jestliže nesou jméno svého otce.

Tak je tomu i ve velké Boží rodině. Moje děti nesou jméno Kristovo, které obdržely při křtu. Vy všichni, kteří nesete Kristovo jméno, jste mými dětmi a máte nárok na dědictví vašeho Otce.

Já ovšem vím, že mnozí z vás mne neznají a nemilují; nenávidí mne a pronásledují. Já je přesto zahrnuji nekonečnou láskou. Chci, abyste poznali dědictví, na které máte nárok.

Proto poslyšte, jak málo požadují, abyste udělali a mohli být dědici mých statků.

Věřte v moji lásku a v moje slitování!

Urazili jste mě. Já vám odpouštím.

Pronásledovali jste mě. Já vás miluji.

Zraňovali jste svými slovy a svými skutky moje Srdce. Já vám chci prokázat dobrodiní a připojit vás ke svému bohatství.

Myslíte, že neznám vaše nejnižší myšlenky? Víím, že pohrdáte mým dobrodiním a hanobíte mé svátosti. A přesto vám chci odpustit.

Chcete-li být na zemi šťastní a dosáhnout své věčné spásy, učíte, co vám řeknu:

Jste chudí? Dějete dobrovolně práci, kterou vám uložila vaše nouze, a pomyslete na to, že já jsem byl třicet let ve stejné situaci jako vy, protože jsem byl chudý, velmi chudý!

Nepokládejte své zaměstnavatele za tyranu a nechovejte k nim nenávisť. Nepřejte jim nic zlého. Pracujte pro ně a buďte věrní.

Jste bohatí? Musíte se starat o dělníky a podřízené? Nevykořisťujte je. Dejte jim spravedlivou mzdu za jejich práci. Milujte je, zacházejte s nimi s láskou a dobrotou. Mají nesmrtelnou duši stejně jako vy. Nezapomínejte, že jste obdrželi pozemská dobra nikoliv pro svůj osobní užitek a své vlastní blaho, nýbrž abyste je moudře spravovali a mohli prokazovat dobro svým bližním.

Bohatí i chudí, uznejte v pokoře existenci bytosti, která je nade vším stvořením a která je současně vašim Bohem a vašim Otcem.

Jako Bůh požaduje, abyste zachovali jeho zákon.

Jako Otec požaduje, abyste se jako děti podřídili jeho přikázáním.

Pojďte do domu svého Otce, kde vás dnem nocí očekává. Věnujte mu půlhodinu o nedělích a svátcích, abyste byli účastní tajemství jeho lásky a slitovnosti v oběti mše svaté. Žádá snad od vás příliš mnoho, když se věnujete celý týden svým obchodům a záležitostem, a on od vás žádá jen půl hodiny? Mluvte s ním o všem, co vám leží na srdci, o vašich rodinách, o vašich dětech, o vašich obchodech a podnikcích. Svěřte mu své sta-

rosti a všechno, co vás trápí. Buďte přesvědčeni, že vám naslouchá s láskou.

Někdo z vás snad namítne: já už jsem nebyl léta v kostele a už ani nevím, jak se mám chovat při mši. Je-li tomu tak, neznepokojte se. Přijďte a prožijte ten krátký čas u mne. Vaše svědomí vám napoví, co máte dělat. Naslouchajte jeho hlasu. Ten bude vašim učitelem a rádcem v rodinném životě a při výchově dětí; on vám ukáže, jak máte ctít nadřizené a milovat podřízené. Možná, že bude od vás žádat, abyste nechali určitého podnikání, přerušili určitá přátelství, vyhnuli se nějakému nebezpečnému setkání. Ukáže vám, že některého člověka bezdůvodně nenávidíte a že se máte vyhýbat styku s jinými, které máte rádi, a nedbat na jejich rady.

Jen jednou začněte, a uvidíte, jak řetěz mých milostí se bude stále více a více rozšiřovat. Protože s dobrem je to jako se zlem: když se jednou začne, následuje jeden skutek za druhým jako oka na řetězu. Když bude dnes následovat mou milost a necháte ji v sobě působit, budete zítra slyšet její hlas zřetelněji, později ještě lépe, a tak ve vás den ze dne poroste světlo. Budete žít v pokoji a připravíte si věčnou blaženost.

Protože člověk není stvořen, aby zůstal navždy na zemi. Je určen pro věčnost. Protože je nesmrtelný, nemůže žít pro to, co je pomíjivé, nýbrž pro to, co je provždy.

MLÁDÍ, bohatství, moudrost, lidská sláva, to všechno pomine, jen Bůh trvá navěky.

Když dnes nenávisť rozděluje lidstvo a národy jsou zapleteny do

dlouhodobých sporů, je to důsledek úpadku víry. Obnovte ve světě vládu víry, a vrátí se pokoj a smír.

Víra není žádným nepřítelem pokroku a kultury; čím více je zakořeněna v srdcích jednotlivců a národů, tím více roste vědění a vzdělání, neboť v Bohu je plnost moudrosti a vědění. Kde však víra schází, mizí pokoj, kultura a pravý pokrok; místo toho dochází k nepokojům a nepřátelstvím. To, co je podstatou lidské důstojnosti, mizí, a dochází ke vzpourám, nepořádku a otevřenému boji.

Víra osvobozuje. Žijte z víry a navěky nezemřete!

Všichni ať vědí, s jakou láskou je hledám, toužím po nich a očekávám je, abych je naplnil blažeností.

Chci odpustit lidem i národům. Chci vládnout duším, národům, celému světu.

Abych uhasil všechnu nevděčnost, chci vylít řeku svého slitování.

Zahajuji svou vládu důkazy svého milosrdenství, protože mé království je království pokoje a lásky. To je můj cíl, kterého bych chtěl dosáhnout, to je dílo mé lásky.

Jsem moudrost a blaženost.
Jsem smilování a láska.
Jsem pokoj!

SMÍR – znamená spojení s božskou smírnou obětí; konat všechno pro Něho, s Ním a v Něm ve spojení s jeho smýšlením a jeho přáním.

LÁSKA – znamená důvěra v Toho, který je sám Láska a který sestupuje, aby prosil své tvory o jejich lásku a přátelství.

DŮVĚRA – znamená být si naprosto jist Tím, který je sám Láska, Dobrota a Smilování. †

Svatý Ireneus – stále aktuální

Platí za zakladatele křesťanské teologie. Víra prostých věřících mu byla svatá. Dal se do boje proti gnózi, která se v církvi „rozlézla jako rakovina“.

„Boží slávou je žijící člověk.“ Nikoliv učenost, ani teologický systém. „Proto ti, kteří vytykají světcům naivitu, vůbec nechápou, že člověk s prostou vírou je daleko více než rouhačský a nestydatý sofista.“

Ireneus poznal víru setkáním s „živoucím člověkem“. Ve sv. Polykarpovi poznal velkého křesťana, který přijal křest ještě z rukou sv. Jana Evangelisty a v únoru r. 155 se stal biskupem ve Smyrně, kde zemřel mučednickou smrtí.

O mnoho let později, když už Ireneus odešel ze Smyrny do Lyonu, žil stále ještě ze vzpomínek na Polykarpa. „Mohu ti ještě označit místo, kde seděl, říct ti, na kterých místech pobýval, jaký vedl život; vidím jeho postavu stále velice přesně a slyším jeho slova, která pronášel k zástupu; vzpomínám si, jak hovořil o svém přátelství k Janovi a k dalším, kteří ještě viděli Ježíše... Naslouchal jsem mu s velikou pozorností a díky milosti, kterou mi Bůh udělil, formovalo se tak pevně všechno mé myšlení; i nyní o něm ustavičně přemýšlím.“

Polykarpovo vzezření, jeho lidskost, která vyzářovala z jeho slov a jeho gest, jeho vyprávění o muži, který poznal a viděl Ježíše a následoval ho, to všechno vyvolalo v Ireneovi, mladém Řekovi ze Smyrny, bylo mu tehdy 18–20 let, ten nejvyšší obdiv.

V průběhu doby si „zvědavý“ Ireneus osvojil řeckou kulturu a neobyčejné vědomosti: cituje Homéra, Hesioda, Pindara, Ezopa, zná Anaximandra, Anaxagora, Platona a Aristotela. Ale přes to všechno ví, že šťastným může učinit jedině se-

tkání s něčím skutečně lidským a všechno ostatní je ve srovnání s tím nicotné. Napsal: „Je lepší a mnohem užitečnější být prostý a nevědomý, a tak se více přiblížit Boží lásce, než se pokládat za vzdělaného, a pak se stát svým nesmírným věděním pronásledovatelem a nepřitelem samého Boha.“

To napsal právě Ireneus, on, který byl zakladatelem dogmatiky a katolické teologie. V úvodu ke svému monumentálnímu dílu: *Adversus haereses*, ve kterém prokázal důkladnou znalost všech gnostických spisů, potvrzuje, že toto své dílo psal jen nerad: „Vůbec nejsem zvyklý psát. Nemám žádnou zkušenost, ale láska mne nutí.“ Je to láska k víře jeho křesťanů v Lyonu, která jej k tomu přiměla: „**Je třeba se pokusit všemi prostředky zabránit tomu, aby nějaký vlk nevystupoval v beránčím rouchu. Protože hereetikové sice mluví jako my, ale smýšlejí jinak.**“

Až přehnaně a takřka dotčeně chválí Ireneus víru prostých lidí, nad kterou církev bdí na celém světě s „největší pozorností, jako by přebývala v jediném domě, měla jedno srdce, jednu duši a jedna ústa, jakožto hmatatelné znamení Krista, který v sobě shromažďuje a sjednocuje všechno a všechny“.

Křesťané jeho obce byli převážně přistěhovalci z Malé Asie. Hrozná pronásledování v r. 177 měli všichni ještě v živé paměti: staříckého biskupa Potina, kterého vyšetřovatelé kopanci, ranami a kameny ubili k smrti, a pak především statečné svědectví mladého Ponika, Attaly a Blandiny, mladé otrokyně. Pronásledování, které nařídil římský císař a „filozof“

Markus Aurelius, našlo v Lyonu své pokračování. V městském amfiteátru bylo umučeno 48 křesťanů. Další byli zbičovani. Ale nejsilněji zapůsobil osud mladého děvčete jménem Blandina, jejíž památka zůstala v Lyonu velice živá. Při vši své prostotě dosáhla toho, že po přijetí víry přivedla ke křesťanství i své pány. Ještě během poprav opakovala až do posledního dechu: „Jsem křesťanka.“

To byli ti „naivní“ křesťané, s nimiž konfrontuje Ireneus vzdělance, a především gnostiky, kteří pronikli do církve pod pláštíkem „pravověrnosti“, která se vysmívala „surovosti“ a „vulgárnosti“ onoho „tělesného“ křesťanství. Pro gnostiky spočívala pravá vina v *nevědomosti* a podle jejich pojetí byly skutečné, ale skryté obsahy „spirituální“ nauky Kristovy přístupné jen několika málo zasvěceným.

Již apoštolové se museli vypořádat s tímto „intelektuálním seskupením“. Svátý Pavel záhy rozpoznal, že jejich nauka se v živoucím těle Kristově *rozlézá jako rakovina* (2 Tim 2,17). Podstata křesťanství a jednomyslné svědectví apoštolů stojí v příkrém rozporu ke gnózi. Bylo by zcela absurdní vykládat křesťanství jako hnutí, které bylo převážně gnostické. Ale toto nedorozumění má svůj důvod.

„Ve druhém století,“ píše kardinál Ratzinger, „začíná křesťanství, které dosud bylo náboženstvím chudých a prostých lidí, fascinovat také intelektuály. Ale jeho obsahy jsou přijímány pouze jako symboly. Tvrzení, že onen Ježíš z Palestiny byl Boží Syn a svým křížem vykoupil všechny lidi světa, jim připadalo naivní, takže

pokládali za nemožné něco takového prohlašovat. Nikoliv – prosté výpovědi vyznání víry byly pro ně pouze něco jako obrazné výrazy pro vyšší věci, a mohly být tedy zajímavé a cenné jedině v této funkci. Tím způsobem začali konstruovat své „vyšší“ křesťanství a ubozí věřící, kteří přijímali ve vši prostotě poselství evangelia, byli pro ně duchovně zakrnělí lidé, které bylo možno pouze politovat a nechat na pokoji.“

Byl to právě Ireneus, který ve druhé polovině druhého století rozpoznal jako první závažnost jejich útoku na podstatu křesťanství: „Naši předchůdci,“ poznamenal, „ačkoliv byli lepší, než my, nemohli se postavit na odpor Valentiovi a jeho přívržencům, protože nerozuměli jejich systému.“ A byl to právě Ireneus, který nakonec s velikou pílí představil gnostickou nauku, a tak ji zboursal. Nechybí mu při tom ironie. Říká: „Každý, kdo má trochu fantazie, cítí se oprávněn zavádět nějaké teologické novoty a mít své přívržence. Již svátý Pavel věděl, že někteří pod záminkou vědy (gnóze) zpychli a odloučili se od Boží lásky.“ Říká tedy k velkému pohoršení všech gnostiků: „Proto je lépe neznat podstatu všech stvořených věcí, právě proto, že byly stvořeny, ale věřit v Boha a zůstat v jeho lásce. Protože když je někdo celý zaujat věděním, zanedbává lásku, která jediná oživuje člověka. My naopak usilujeme pouze o poznání Ježíše Krista, Božího Syna, který byl pro nás ukřižován, abychom se nestali kvůli subtilním a chytráckým otázkám bezbožníky.“ A pokračuje: „Kdybyste mohli pochopit, co nám Pán svým příchodem přinesl, museli byste vědět, že nám přinesl to jedině nové, totiž sám sebe, jak to bylo oznámeno. Bylo totiž oznámeno, že to Nové člověka obnoví a dá mu život. (...) On sám přišel a dal lidem dar, po kterém toužili andělé.“

Na mnoha místech požaduje Ireneus od intelektuálů výslovně pokoru: „Když někdo rád diskutuje a chtěl by odporovat slovům Apoštola, která jsme citovali... a myslí si přitom, že všemu rozumí, neměl by se vychloubat tím, že zná neviditelné a neprokatelné věci lépe než ostatní. Ať raději zkoumá příčiny pozemských věcí, které můžeme poznat. (...) Jak může s takovým pyšným sebevědomím hovořit o věcech duchovních, mimosmyslových a nebeských? (...) Ostatně, nikdy bychom nedospěli k poznání božských věcí, kdyby Mistr, Slovo se nestalo tělem, kdybychom svého Mistra vlastníma očima neviděli a na vlastní uši neslyšeli jeho hlas. Blázní jsou všichni gnostikové, kteří pokládají za nemožné, aby se vtělil pro naši záchranu.“ Takoví »spasitelé« jsou podle Ireneia „zloději a lupiči, kterým je třeba se zdaleka vyhýbat. (...) Tímto zákonem se řídí mnoho nevzdělaných lidí, kteří věří v Krista. Bez papíru a bez inkoustu nesou v sobě vykoupení, které do jejich srdcí vepsal Duch svatý, a zachovávají také ve svém srdci věrně převzatou tradici. (...) Nevzdělání, kteří tuto víru přijímají, sice nejsou příliš výmluvní, ale Duch osvědčuje jejich víru v jejich životě. Duch jim propůjčuje moudrost, která působí, že se líbí Bohu a žijí tak v dokonalé svatosti, čistotě a moudrosti. To je jejich odpověď těm, kteří mají před očima jen slabost těla, a nikoliv moc toho, který vstal ze smrti k životu.“

Podle tradice byl Lyon obsazen císařským vojskem r. 202 za vlády Septima Severa. Křesťané byli pochyťáni a pobiti. Ireneus zemřel jako mučedník a vydal stejné svědectví o své víře jako před 25 lety nevzdělaná otrokyně Blandina.

Svatý Ireneus (česky Lubomír) má svátek 28. června.

30giorni 6/91
přeložil -lš-

Dopis nemocným – červen 1996

Draží nemocní,

dnes k Vám přicházím zase s velikou, velikánskou prosbou. Možná že byste teď raději přede mnou zavřeli dveře, ať Vám dám pokoj. Cožpak toho máte sami málo? Copak se Vám někdy nezdá, že ta opuštěnost a nevděk Vašich nejbližších, jimž jste věnovali všechnu svou lásku, Vás přímo zadusí? Což sami netoužíte po milém slově a pohlázení – a tak málo nebo vůbec se Vám ho nedostává? Víím to, moji draží, všechno to víím, ale právě proto se obracím na Vás. Jedině Vy můžete pomoci, Vy nemocní, Vy trpící!

Měsíc červen korunuje svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Je to zároveň měsíc, kdy jsou svěceni noví kněží. I Svatý otec Jan Pavel II. slaví letos padesáté výročí svého kněžského svěcení a zve do Říma všechny jubilanty, kteří byli před padesáti lety rovněž vysvěceni. Ráda bych tedy všechny bohoslovce, novokněze a vůbec kněze svěřila v tomto měsíci Božského Srdce Vaším modlitbám a obětem. Vidíte tu spojitost? Probodené Božské Srdce, které tolik milovalo, a jeho kněží! Kolik je tu třeba modliteb a obětí, aby byli skutečně jeho kněžími, opravdovou solí země a věrnými pastýři svěřených duší! Jistě všichni víte, jaký je nedostatek kněží. Staří umírají – a bohužel nejenom staří – a mladých je stále málo. Kdo nás povede k Bohu, nebudeme-li je mít? Vzpomeňte si tedy na ně ve svých bezesných nocích a vkládejte je spolu se svou bolestí do otevřeného hrobu Ježíšova, z něhož nám pramení tolik milosrdenství. Vždyť právě ve svých těžkých chvílích jste ukryti v jeho Srdci. Jak by tedy mohl neslyšet Váš hlas a zvláště Vaše prosby za kněze a bohoslovce. Nemají to lehké. Dneš-

ní doba na ně doléhá stejně jako na ostatní mladé lidi a strhuje je do svého proudu. Dokáží si dnešní mladí lidé stanovit určitý denní pořádek, určitý řád, ukázněnost, sebepřemáhání – nebo je to výsada už jen špičkových sportovců? Přitom přece stále platí to staré pravidlo – kde není řád, tam nutně nastoupí neřád! Dovedou mladí vůbec ještě pochopit, že poslušnost vůči představeným je poslušnost vůči Bohu a přijetím jeho vůle? Nebo je to pouze omezování osobní svobody, na kterou nemá nikdo právo? – A studium? Požadavky na vzdělání jsou veliké. Možná, že jste to sami zažili u svých vnoučat, jak ve své mladistvé pýše na své počítačové znalosti shovívavě naslouchali Vaším životním zkušenostem. Ano, vzdělání je nutné, kněz musí být na výši! Ale – co by nám pomohly jejich akademické tituly, kdyby studiem ztratili to podstatné, co kněz dělá knězem? – Hlubokou víru, která hory přenáší, opravdovou zbožnost, která strhuje svým příkladem, a upřímnou lásku k Ježíšovu Srdci? Vždyť jenom v Ném najdou všechno! Sílu a odvahu, vytrvalost a věrnost, odpověď na každou otázku. V Božském Srdci Ježíšově zmizí všechny problémy, jako je otázka celibátu, zůstat či nezůstat v řádu a podobně.

Velice krásně píše o úctě k Božskému Srdci P. Karel Rahner v úvaze: „Kněz zítřka. Člověk s probodeným srdcem“ v knize „Kristovi služebníci“:

Kněz zítřka nalezne smysl svého povolání, svoji „identitu“, jestliže nehledá nic jiného než jen pohled na Pánovo Srdce. To Srdce vzalo na sebe temnoty a hříchy světa: svoji opuštěnost od Boha vložilo do Otcových rukou. Srdce, které nehledalo

Ráda bych tedy všechny bohoslovce, novokněze a vůbec kněze svěřila v tomto měsíci Božského Srdce Vaším modlitbám a obětem.

(Ilustrační fotografie)

jinou moc než moc odpouštět a milovat, Srdce, které bylo probodeno kopím, aby se stalo pramenem vylití Ducha. Hle, Srdce, které je současně středem světa!“ A tuto svou úvahu o úctě k Božskému Srdci končí slovy, že kněz – „Přesvědčí se přitom, že pravá pobožnost k Srdci roste i dnes v mlčení a samotě. Jen v té mlčenlivé samotě se lze naučit – od Boha opuštěného a ukřižovaného – jak je třeba milovat až na smrt. Bude se dívat na Toho, kterého i on probodl, a pocítí, že tato rána proráží jeho vlastní srdce. Tehdy uteče od sebe a bude se utíkat o pomoc k tomu, který je naší jedinou nadějí a zárukou budoucnosti:

„Pane, při Tvém Srdci Tě vroucně prosím, přeměň mě svou všemohoucí milostí na muže s probodeným srdcem, protože jen takový může být Tvým knězem!“

Moji draží, věřím, že přece jen jste dveře nepřibouchli, ale naopak: že nyní otevřete svá srdce v Božskému Srdci, abyste mu svěřili všechny kněze a bohoslovce. Věřte, že Srdce Ježíšovo Vás zahrne svou láskou.

Moc Vás zdravím.

Setra Pavla

Audience českých poutníků u Svatého otce

Řím: Národní pout' českých a moravských diecézí do Říma vyvrcholila mimořádnou audiencí u papeže Jana Pavla II. v sobotu 8. června ve 12 hod. 30 min.

Kardinál Miloslav Vlk oslovil papeže těmito slovy:

„Svatý otče, dnes jsou tu před Vámi shromáždění poutníci ze všech diecézí Čech a Moravy. Spolu se svými pastýři přišli poděkovat za Vaši návštěvu v České republice a za kanonizaci dvou světců – sv. Jana Sarkandra a sv. Zdislavy.

Pochopili jsme, že kanonizace znamená nejen rozmnožování oficiálních přímluvců a výzvu k věřícím, aby se k těmto vítězům obraceli o pomoc, ale hlavně **že jsou to moderní podobnosti braná ze života.** Jako Ježíš mluvil ke svým posluchačům velmi konkrétně, dnešní papež mluví ke světu v podobnostech života světců na cestách své světové evangelizace.

Náš národ ve srovnání s okolními národy, i když početně malý, má velkou řadu světců, světců z domácí krve. „České nebe“ je velké. Vůbec světově nejznámějším Čechem je sv. Jan Nepomucký, „dodali“

jsme světce i pro Ameriku – sv. Jana Nepomuckého Neumanna.

Náš světec sv. Vojtěch, můj předchůdce na biskupském stolci, jehož milénium mučednické smrti budeme příští rok slavit, je postavou, která spojovala mnohé národy Evropy a byla znamením našeho tehdejšího vstupu do Evropy a dnes je výrazným symbolem té skutečnosti, že jednotná Evropa potřebuje také duši.

Naši věrozvěsti sv. Cyril a Metoděj, slavní patroni Evropy, jsou zároveň světci spojující Západ a Východ a na jejich duchovní a kulturní stopu jsme mohli navázat ve svém dnešním úsilí o ekumenismus.

Velká většina našich světců pochází z doby dosud nerozdělené duchovní tradice. **Jsou pro nás pobídkou, abychom hledali společně s ostatními duchovními tradicemi našeho národa cesty k zahojení všech ran a jizev naší společné historie.** Pro-

to naše Česká biskupská konference spolu s Ekumenickou radou církví, jejímž přidruženým členem jsme se stali, založila ekumenickou komisi pro studium duchovních dějin 16. a 17. století, období reformace a protireformace. Učinili jsme tak po zkušenostech s původně arcidiecézní komisí pro zkoumání života a díla M. Jana Husa, jejímuž založení jste dal, Svatý otče, popud při své první návštěvě v Praze v roce 1990 a která dnes přináší velké plody. Tak uskutečňujeme Vaše otcovské výzvy, vyslovené zvláště ve slavných exhortacích Tertio millenio adveniente a Ut unum sint, a připravujeme se na příchod třetího tisíciletí.

Tato dnešní naše pout' je nejen poděkováním za Vaši minulou návštěvu, nejen společným pozváním našich místních církví k pouti po stopách sv. Vojtěcha – světce tak drahého i Vašemu národu, vždyť z jeho krve víra v Polsku také vyrůstala – ale je jakousi společnou návštěvou „ad limina“. Navštívili jsme tu hroby a chrámy apoštolů i našich světců, jako sv. Cyrila, ale i hrob mého předchůdce a trpitele kardinála Josefa Berana. Prosili jsme

společně za novou sílu a dary Ducha sv. pro novou evangelizaci a také za milost konečného uspořádání vztahů mezi státem a církví, které se tak nepochopitelně vlivem politické nevěle ke škodě církve vleče.

Ujišťujeme Vás však, Svatý otče, že z komunistické minulosti máme dostatek zkušeností a **dovedeme žít a rozvíjet se i přes nepřítelů mocných tohoto světa.**

Nedávné naše parlamentní volby ukázaly, že minulá etapa našich dějin neskončila pádem politického systému, ale jeho morální důsledky silně přezívají v srdcích lidí, jak potvrzuje situace ve všech postkomunistických zemích bez výjimky.

Přijměte, Svatý otče, od nás všech dík za minulou pastýřskou návštěvu naší vlasti a provedené kanonizace i za váš příslib nové návštěvy v příštím roce. Děkujeme za vše, co pro univerzální církve tak pozeňhaně konáte. My biskupové vyjadřujeme svou kolegiální a hierarchické společenství s Apoštolským stolicem a nástupcem Petrovým a prosíme o Vaše apoštolské pozeňhání.“

Papež Jan Pavel II. odpověděl těmito slovy:

„Pane kardinále, milovaní spolubratři v biskupském a kněžském úřadě, drazí řeholníci a řeholnice, moji bratři a sestry z Čech, Moravy a Slezska !

Jsem vám velmi vděčný za tak milou a hojnou účast. Přišli jste, abyste mně „oplatili“ návštěvu vaší vlasti z 20. – 21. května loňského roku.

Všechny vás srdečně zdravím jedním velkým objetím a slovy, která jsem pronesl, když jsem podruhé stanul na půdě vaší země. Tehdy jsem zvolal: „*Superabundo gaudio*“, *překypuji radostí, proto-*

že se nacházím uprostřed vás, drazí věřící z Čech a Moravy: kněží, řeholníci a řeholnice, seminaristé, stálí jáhnové, členové laických organizací, mladí lidé, otcové a matky rodin. Různorodost církve se v těchto letech projevila ve své plné podobě a dosvědčila tím tradiční životnost křesťanů této štědré země“ (Praha 20. 5. 95, z projevu na letišti v Ruzyni). Ano, i dnes „*superabundo gaudio*“, překypuji radostí !

Zdravím pana kardinála Miloslava Vlka a děkuji mu za milá slova, kterými mě přivítal i jménem vás všech. Posílám srdečný po-

zdrav prezidentu republiky, panu Václavu Havlovi, jemuž znovu děkuji za mimořádnou pozornost, kterou mi věnoval jak v roce 1990, tak i v loňském roce. Zdravím zde přítomné představitele veřejného života a též i ty, kteří nyní doma pracují pro blaho vlasti.

Moje vřelá vzpomínka patří i všem vašim spoluobčanům, kteří nemohli přijet do Říma, které však cítím duchovně blízko: zejména děti a všechny osoby nemocné a v pokročilém věku. Chvála Kristu!

Vaše přítomnost ve mně vyvolává vzpomínky na můj krátký, ale intenzivní pobyt mezi vámi:

přivítání na ruzyňském letišti, ekumenické setkání na apoštolské nunciatuře s představiteli různých církví a křesťanských společenství a pak velké shromáždění věřících ze všech českých diecézí, spojených v radostné modlitbě na Strahovském stadionu v Praze.

S radostí v duši vzpomínám znovu na Olomouc a svatořečení Zdislavy z Lemberka – svaté vychovatelky, vzorné manželky, příkladné matky a velké divotvůrkyně, ochránkyně dominikánského řádu už od jeho příchodu do Čech, a Jana Sarkandra, kněze a mučedníka pro zpovědní tajemství, nepřekonatelného obhájce víry v Eucharistii a Jednoty církve.

Vzpomínám též na nadšené setkání mládeže na Svatém Kopečku, které jsem při návratu z apoštolské návštěvy vaší vlasti popsal jako „jedno z nejkrásnějších a nejsvěráznějších setkání s mládeží, které jsem kdy měl“. Při té příležitosti jsem s mladými této země rozebíral modlitbu Páně Otče náš, abych jim ji svědčil jako duchovní stezku. *Vždyť jedině sám Kristus jim může dát to, po čem tak žízni – po plném a radostném smyslu bytí.*

A nakonec, po náročném dni stráveném v nové polské diecézi Bielsko-Żywiec, vzpomínám na poslední setkání s vámi před odletem z České republiky, tentokrát na ostravském letišti. Byly to krátké dny prožité ve společné víře, duchovní radosti a v příslušenství ke křesťanským kořenům vašeho milovaného národa.

Během pouti v České republice jsem se snažil zdůraznit několik hlavních bodů potřebných k obnovení křesťanské víry vašeho lidu:

- **nutnost nové evangelizace** v zemích, kterým svatý Cyril a Metoděj poprvé hlásali víru,
- **potřebu vzájemného bratrského porozumění**, často tolik obtížného, mezi křesťany různých církví, které, i když spojeny vírou v Krista, jsou bohužel ještě rozděleny; stále žije v mém srdci ona bolestná výzva, se kterou jsem se v Olomouci obrátil k milovaným bratrům ostatních křesťanských společenství, abychom si vzájemně odpustili viny z minulých dob a abychom si znovu uvědomili naši společnou zodpovědnost před Bohem a před lidmi,
- dalším bodem, jehož důležitost jsem podtrhl, byla **sva-**

lost rodin, která vyžaduje naprostou manželskou věrnost, zodpovědné rodičovství a úctu k životu už od samého početí, tak jak to dosvědčila svým životem svatá Zdislava,

- též **prvenství pravdy a lásky k Bohu a k bližnímu**, zejména k trpícím a slabým bratřím a sestřím, podle výmluvného a strhujícího příkladu vašich nových světců,
- a konečně **nutnost modlitby**, aby národy celé Evropy žily vnitřní silou pocházející od Boha.

Milovaní bratři a sestry! Vaše mysl se již zaměřuje na příští rok **k oslavám** milénia mučednické smrti svatého Vojtěcha, velké chlouby Prahy a celé vaší země, jakož i mého Polska a dalších států.

Bude to pro vás také **vyvrcholením Desetiletí duchovní obnovy**, vyhlášené velikým a nezapomenutelným kardinálem Františkem Tomáškem: byl k tomu veden intuicí a položil tak základy k radikální proměně, která se uskutečnila o dva roky později svržením totalitárního režimu. Svatořečení Anežky České v průběhu tohoto duchovního programu v listopadu 1989, které bylo poznamenáno příjezdem prvních poutníků z tehdejšího Československa, se pak stalo předzvěstí vytoužené obnovy a znamením nezadržitelného pohybu národa naměřovaného k novému životu.

Když se vracím k oněm událostem, které zůstávají vryté do vašeho srdce stejně tak jako do mého, rád bych zdůraznil úlohu, kterou sehrála církev v onom období temna, když kráčela „in spe contra spem“, s nadějí, kde už naděje nebylo, aby pro člověka zachránila a znovu získala důstojnost a svobodu.

V tomto historickém procesu sehrála církev důležitou úlohu, kterou však **tvrdě zaplatila, když musela snášet umlčování, zastrasování i krveprolití**. Nikdy ovšem neustávala ve snaze o nastolení duchovních hodnot a šťastnější budoucnosti. A vy dnes čerpáte z tohoto duchovního dědictví. **Nebojte se!** Stejně jako v minulosti i dnes musí církev být živou a činnou silou, které upřímně záleží na dobru celé společnosti.

Ve světle obnovené tváře církve ve vaší vlasti a s přihlédnutím k pravomoci jak církve, tak i státu **je třeba řešit ještě mnohé nevyjasněné problémy**, jako například vyučování náboženství ve všech školách, zabezpečení duchovní správy katolíků v ozbrojených silách, v nemocnicích a ve věznicích a navrácení církevního majetku neprávem zabraného předchozím režimem, majetku, který církev nezbytně potřebuje k vykonávání pastorační činnosti. Tyto a mnohé další otázky, dotýkající se všech obyvatel, čekají na vyřešení v dobré vůli obou stran. Chci povzbudit nejen biskupskou konferenci, aby pokračovala v jednáních na příslušných úrovních, ale i politické orgány, aby upřímně a otevřeně spolupracovaly v oblastech, které jsou nejen v zájmu církve, nýbrž všech občanů. Církevní společenství, které obdrželo od Krista poslání být „kvasem“ a zdravým nepokojem v srdci lidstva, tváří v tvář individualismu, konzumismu a hedonismu nemůže jen nečinně přihlížet, nýbrž se musí aktivně zasazovat za blaho celého národa.

Drazí bratři a sestry, buďte vždy kvasem evangelia ve své drahé vlasti! Dosvědčujte s otevřeností a klidem své zásady, svou víru a touhu po **neustálém zdokonalování všech oblastí lidského soužití**. K tomu vás vybízí příprava na velké jubileum roku dva tisíce! Jak už jsem

připomněl před rokem na generální audienci, rok dva tisíce je důležitým mezníkem nejen pro křesťanství a pro církev, ale i pro celou Evropu, která se po pádu totalitárních režimů stále více stává velikou vlastí všech vlastí. **Necht' odkaz devátého století, kdy skrze Velkou Moravu vstoupilo do slovanských národů první poselství o Kristu a jeho evangeliu, se tak stane opravdovým závazkem pro dnešní křesťany**. Ať s vámi stále žije toto dědictví svatého Cyrila a Metoděje, po staletí obohacované skvostnými postavami světců a světic, kněží i laiků, které bylo vždy neodlučně spojeno s vašimi civilními a náboženskými dějinami!

V přípravě na rok dva tisíce celá církev zasvětila rok 1997 **hlubšímu poznávání Krista**. V radostné naději, že se v příštím roce znovu setkáme, zasílám nejsrdečnější pozdravy všem drahým občanům České republiky, kteří jsou mně tolik blízcí.

Svěřuji vaši vlast do ochrany Matky Boží, aby ji vždy vedla po cestách činného mírového a bratrského soužití k vyšším cílům, k pokroku a k blahobytu.

Těším se na naše příští setkání! Na shledanou! S Pánem Bohem! Všem vám uděluji své apoštolské požehnání.“

Kardinál Vlk pak představil Svatému otci jednotlivé biskupy, skupiny kněží, řeholníků, bohoslovců a řeholnic i poutníky jednotlivých diecézí. Vzpomněl při tom na nově založenou diecézi ostravsko-opavskou. Papež setrval na závěr delší dobu v rozhovoru s účastníky audiencie a převzal dary, které mu věnovaly jednotlivé diecéze a společenství.

(Zvýraznění v textu – redakce Světa)

Hluší a slepí

V 13. kapitole Lukášova evangelia čteme, jak Ježíš reagoval na zprávu o neštěstí, které potkalo Galilejce, pobité římskými vojáky ve chvíli, kdy přinášeli obět'. Ježíš vzpomněl ještě dalšího neštěstí, které způsobilo zřícení věže u rybníku Siloe, a obou těchto případů využívá jakožto znamení, která nás mají varovat a přivést k obrácení.

Zprávy o nehodách a katastrofách nám už dávno zevšedněly. Jsou dnes takřka na denním pořádku. Jsou však mezi nimi některé, které obzvláště výmluvně připomínají a zdůrazňují Ježíšova slova: *Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete... Bďte a modlete se...*

Patří k nim nesporně případ „nepotopitelné“ lodi, tehdy největšího plavidla, jaké člověk do té doby sestrojil. Příští rok v dubnu tomu bude 85 let, co se luxusní parník Titanic vydal na svou první plavbu. Na lince z anglického Southamptonu do New Yorku chtěl získat tzv. „modrou stuhu“, symbolické

pokládala za vyloučené: tehdejší největší loď světa, která brázdila vody oceánu rychlostí 22 uzlů (41 km) za hodinu, přibližně stejnou rychlostí klesla za 10 minut do hloubky 3700 m, kde rozlomena na půl spočinula natrvalo na mořském dně.

Loď nesla hrdé jméno Titanic. Pokřtili ji jménem bájných gigantů, kteří se pustili do zápasu s nejvyšším božstvem. Snad již v tomto názvu byla vyjádřena příčina její tragédie: společným jmenovatelem osudných omylů, které vedly k tragédii, byla lidská domýšlivost a pyšné sebevědomí, které dokáže přivést člověka až k neuvěřitelné zasloupenosti.

Jak Titanic klesal ke dnu, rozlomil se na dva kusy; na fotografii jsou dvě třetiny trupu lodi, spočívající na dně oceánu v hloubce 3 700 metrů. (Z knihy Velké záhady minulosti)

vyznamenání za nejrychlejší plavbu z Evropy do Ameriky. Bylo by se mu to podařilo; za čtyři dni a 15 hodin by dorazil do místa vzdáleného jen 570 km jihovýchodně od New Foutlandu, kdyby... Stalo se právě to, co jak majitel lodi, společnost White Star Line, tak posádka

Jeden z členů posádky parníku, když nastupoval v Stuthamptonu na jeho palubu, prohlásil sebevědomě: „Tuto loď by nepotopil ani sám Bůh.“ Snad jej k tomu výroku přiměl pohled na neuvěřitelný kolos, který měl před sebou. Titanic by zaplnil zcela Václavské náměstí, ovšem čněl by nad věží Ná-

rodního muzea, protože měl výšku budovy o jedenácti podlažích. Nebyl to ovšem jen tento ohromující dojem, bylo to všeobecné přesvědčení, že tato loď je nepotopitelná. Z tohoto hrdého sebevědomí se odvíjela celá šňůra osudných omylů a nedbalostí, které vedly ke ztroskotání lodi a zmaření 1600 lidských životů.

K první a poslední plavbě Titanicu nastoupilo na jeho palubu 891 členů posádky a 1316 cestujících. Pro těchto 2207 osob bylo na lodi k dispozici jen 1178 míst v záchraných člunech. Společnost měla za to, že tím splnila tehdejší platný předpis, který vyžadoval, aby na osobní lodi byly čluny pro 962 osoby. Tento předpis ovšem se stavbou tak velkého parníku vůbec nepočítal. Mimo to nebyly ani všechny čluny vybaveny signálními raketami, pitnou vodou, potravinami a záchrannými vestami.

Protože se na možnou katastrofu vůbec nemyslelo, nebyl pro Titanic vypracován ani evakuační plán. **Teprve když se loď před potopením povážlivě naklonila, vybíhaly na palubu z kajut nižších cenových tříd stovky cestujících, na které se úplně zapomnělo a kteří neměli potuchy, co se vlastně děje. Bylo mezi nimi mnoho matek s malými dětmi.**

Vlastní příčinou katastrofy byla srážka Titanicu s ledovou krou. Posádka ji za tiché bezměsíční noci pod oblohou posetou hvězdami zpozorovala tak pozdě, že kolos jedoucí plnou parou svých dvaceti devíti kotlů už nebylo možno včas ani zpomalit, ba ani otočit. Posádka na můstku a věžích nebyla ovšem vůbec vybavena ani dalekohledy.

Nejmarkantněji se však zasloupenost pyšné domýšlivosti projevila v tom, jak posádka lodi zcela **ignorovala všechny varovné signály**, které upozorňovaly na hrozící nebezpečí. Více než dvanáct hodin před katastrofou přijal telegrafista

Titanicu varovnou depeši: *Ledové hory a četné ledové kry na 41° 51' severní šířky a 49° 52' západní délky.* Byla to právě oblast, kam Titanic směřoval. Když telegrafista Philips předal depeši kapitánu Smithovi, kapitán ji postoupil generálnímu řediteli plavební společnosti J. B. Ismayovi. **Ten ji složil a beze slova strčil do kapsy, aniž by se učinilo jedině opatření.** Další dvě varující depeše vyslal parník Californian. Když přišla z tohoto parníku večer druhá depeše, že loď uvázla mezi ledy, Philips svému kolegovi z Californianu vynadal slovy: *Vypni to a zmlkni. Rušíš mi spojení. Hovořím s mýmsem Race.* Obsahem jeho hovoru byly novinářské zprávy pro bulvární listy o senzační první plavbě nepotopitelného Titanicu a zprávy pro různé prominenty, kteří se účastnili této plavby. Telegrafista Californianu po této reakci Titanicu vypnul přístroj a šel spát, protože měl za sebou patnáctihodinovou službu. Když za několik hodin vysílal Titanic zoufalé S.O.S., byl radiopřijímač lodi, která se nacházela nejbližší místa katastrofy, beznadějně hluchý a němý. Ještě v 21.40 přišla z lodi Mesaba zpráva o množství ledových hor, plovoucích ker a ledových polích. Na rychlosti plavby ani kurzu Titanicu se však nic nezměnilo. Nestalo se tak ani po **posledním varování, které učinila sama příroda:** teplota vody náhle klesla ze 7° na bod mrazu, což je neklamným svědectvím o blízkosti ledovců. Posádka lodi si byla tak jista sama sebou, že nepokládala za potřebné dělat nějaká opatření.

Když se Titanic setkal s první ledovou horou, rozpárala mu bok v délce 90 m. Zatímco do nitra trupu se už valily proudy ledové vody, nic netušící smetánka přerušila svou zábavu v salonech a hernách, kde vyhrával luxusní lodní orchestr, a šla se podívat na senzační ledovou horu, která se objevila na pravoboku. Srážku zaznamenali jako *nepatrné drcnutí, při kterém se ozvalo něco, jako když praská plátno.*

Za necelé dvě hodiny se však Titanic naklonil, vztyčil, zád' se zvedla vysoko nad hladinu, zůstala chvíli nehybně stát. Cestující, kteří nezůstali v jejich útrokách, popadali za zoufalých výkřiků do ledových vod. Při styku s ledovou vodou vybuchly kotly, prorazily poslední přepážky a pyšná **nepotopitelná loď se vydala na svou závěrečnou cestu – ke dnu.** Leží tam v temné hlubině i se svými honosnými schodišti a salony, lustry a množstvím křišťálových a porcelánových servisů a zásobami šampaňského. Loď, která vytlačovala 66 000 tun vody, se plavila 6660 minut.

Dvě hodiny na to dorazil na místo neštěstí parník Carpathia, který našel a vzal na palubu jen těch 705 zimou zkrehlých a vyděšených pasažérů, kteří se dostali do záchraných člunů. Některé z nich byly spuštěny ve zmatku na moře jen částečně obsazené, několik člunů už nestačili ani použít. **Nepřipravení cestující totiž dlouho odmítali přestoupit do vratkých člunů** a pokládali to nejdříve za nepodařený vtíp. Domnívali se, že na palubě Titanicu jsou mnohem bezpečnější. Z ostatních 1600 pasažérů vylovila za týden loď McKay Bennet z moře už jen 306 mrtvol.

Byla to hrůzná podívaná: „*Na rozsáhlé ploše kolem místa katastrofy plavaly ve vlnách obličejí vzhůru stovky mrtvých těl, většinou zohavených k nepoznání. Jednomu svědkovi katastrofy připadaly jako hejno mořských racků, kteří se kolébali na vlnách. Mnoho žen mezi nimi k sobě i po smrti křečovitě tisklo mrtvé nemluvně*“⁽¹⁾

Otevírá se tu před naším zrakem varovná analogie mezi Titanicem a současným sebejistým světem, která je tak evidentní a tak výmluvná, že nevidět ji znamená být stejně hluchý a slepý, jako byli oni lidé kolem nepotopitelné velelodi, která nedokončila ani svou první plavbu.

-lš-

⁽¹⁾ Citace převzata z knihy Velké záhady minulosti

Stříbrský obraz Panny Marie Bolestné

– je kopií obrazu Panny Marie v Přešticích. Namaloval jej kolem roku 1700 malířský mistr Kašpar Wolfík z Kladrub. Při velkém požáru v Kladrubech v r. 1726 přišel Wolfík o všechny majetek. Byl chudý a nemohl při výstavbě svého domku zaplatit úhradu za truhlářské práce, které mu vykonal jeho bratr Matěj Wolfík, truhlářský mistr ve Stříbře. Ten si jako úhradu vyžádal obraz Bolestné Matky Boží.

V jednom z následujících let převzal Matějův syn dům i dílnu a jeho manželka Eva našla na půdě zaprášený obraz Matky Boží. Určila mu v domě čestné místo jakožto domovnímu požehnání.

O slavnosti Božího Těla – 20. června 1737 – chtěl Jan Wolfík ve své lásce k Panně Marii dát květinu mezi obraz a jeho rám. Přitom spatřil na obraze hojně kapky vody. Aniž co tušil, setřel je. Příštího rána zjistil, že obraz je opět zvlhlý a opět jej osušil. Večer téhož dne bylo na něm vidět zase perly kapek. Byl tedy obraz očištěn potětí.

I dalšího dne, v sobotu 22. června, se jev opakoval. Janova manželka donesla tedy obraz tehdejšímu děkanovi Ferdinandu Soyerovi a vyličila mu průběh zvláštního úkazu. Děkan kapky setřel, zašel do Wolfíkova domu, aby si dal ukázat místo, kde je obraz umístěn, a varoval Wolfíkovu rodinu před trestající rukou Boží, kdyby uváděli Boha a posvátné věci v posměch. Časně zrána v neděli už bylo opět vidět slzy v tváři Kristově a Mariině.

Nyní se Wolfík obrátil na radního Františka Müllera a vyprávěl mu, co pozoroval na obraze již popáté. Radní tedy na rubu obraz zapečetil, aby už nebylo možno ho osušovat.

Brzy se div rozhlásil po celém městě a do Wolfíkova domu přicházeli lidé pozorovat průběh

divu. Krůpěje potu se totiž stále zvětšovaly a 5. července už nebyly původně jasné a čiré, nýbrž krvavě rudé. Rovněž se dalo pozorovat, jak se plnily oči obou svatých postav slzami, až se slzy z pravého oka Mariina a z levého oka Kristova zvolna stekly a spojily do společného potůčku.

Pražský arcibiskup Jan Mořic Gustav Manderscheid (1733 – 1763) poslal do Stříbra komisi, vedenou jezuitou Kristiánem Scharoldem, aby přezkoumala stav věci. První svědkové byli vyslechnuti 14. července 1737. Komise shledala, že správa, která byla podána na arcibiskupství, je pravdivá, a navrhla, aby arcibiskup a místodržící převzali obraz do opatrování. Ale stříbrští občané odmítli obraz vydat. Ten byl umístěn v sakristii děkanského kostela, kam přicházelo stále více věřících, aby se před ním modlilo. Po roce, 29. listopadu 1738, bylo pražským arcibiskupstvím dáno dovolení, že obraz smí být dán na hlavní oltář, ale bylo výslovně poznamenáno, že tím nedochází k potvrzení zázraku.

Velké slavnosti umístění obrazu na hlavním oltáři se v slavnostním průvodu účastnili čtyři opati a třicet šest kněží. V dalším roce pořídil radní Achwandtner k obrazu pozlacenou korunu ze stříbra a sošky anděličků. V těch letech navštívilo obraz mnoho tisíc lidí. S prosbami a modlitbami k obrazu Matky Boží přicházeli do Stříbra poutníci i ze vzdáleného

Milostný obraz Panny Marie Bolestné ve Stříbře

Bože, který jsi podivuhodně označil tento obraz, dej nám, prosíme, na přímlovu Panny Marie, naší Matky, abychom více chápali její slzy, bolest jejího srdce a dokonaleji se připodobňovali jejímu synu, který za nás umřel, našemu Pánu, Ježíši Kristu.

Panno Maria, ochránkyně stříbrského kraje, oroduj za nás.

Bavorska. V r. 1771 navštívila Stříbro císařovna Marie Terezie a milostnému obrazu darovala cenný stříbrný rám, který však musel být v r. 1810 odevzdán císařské mincovně ve Vídni pro válku s Napoleonem.

Každoročně v sobotu po 19. 6. se koná ve Stříbře slavnost milostného obrazu, při které je obraz nesen průvodem od kostela sv. Petra do děkanského kostela Všech svatých.

Každou první sobotu v měsíci přicházejí ke stříbrské Matce Boží poutníci, aby prosili za oživení víry v pohraničí, za nová kněžská a řeholní povolání a za mír ve světě. Vždyť Matka Bolesti, držící v náruči mrtvé tělo svého Božského Syna, zná bolesti dnešní církve i problémy světa.

Poutní místo Kocléřov

U studánky v Kocléřově se bude v neděli 7. července 1996 světit obnovený původní kostelík, zasvěcený Božskému Srdci Páně.

O 60 kamenných schodů výše je postaven nový poutní kostel z let 1889 – 1892 a je zasvěcen Navštívení Panny Marie na památku nevysvětlitelného uzdravení paní Anny Tomášové /Tomasch/, která žila v čp. 152 a v roce 1848 začala náhle ztrácet zrak, až téměř oslepla. Zdál se jí zvláštní sen. Světlem oděné zjevení jí vyzvalo, aby se odebrala do blízkého lesa a tam u stromu s uraženou korunou hledala pramen vody a nemocné oči si v něm vymyla. Sen se opakoval, a tak druhý den se vydala s průvodci pramen hledat.

Když pramen našla, oči si vymyla, ihned se uzdravila. Nad pramenem byl zbudován zděný přístřešek a později vedle něho i dřevěná kaple, která byla na-

hrazena zděnou kaplí s malou věžičkou. Tato kaple byla v nedávné době vykradena a nyní za finanční pomoci původních obyvatel opravena.

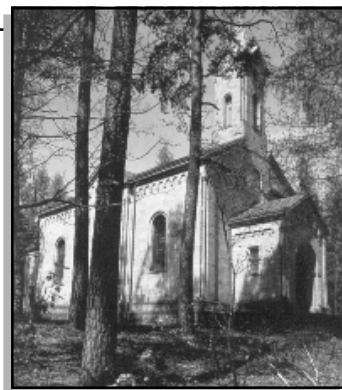
Kocléřov je známé poutní místo, kde se v minulosti od května do října scházivali poutníci z českých osad, a hlavně německých. Nejpohnutější pouť zažil kostel 8. 7. 1945, kdy se u něho shromáždili němečtí občané ze širokého okolí před nuceným odchodem do vyhnanství. Protože kostel je v lese téměř mimo obec, v místní části zvané Nové domy /Neuhäuser/, takže on i okolí pustlo, a za socialismu, když káceli přerostlý les, schválně stromy směřovali na kapličky křížové cesty, kterou značně poškodili.

Od roku 1988 se započalo s opravami. V kostele byla provedena nová elektrická instalace, opraven dřevěný strop i varhany. V loňském roce byl přestavěn malý původní kostelík, jen věžička zůstala zachována, letos byla vyčištěna studna, která nahradila původní studánku, a opatřena novou pumpou. Opraveny velké schody, křížová cesta a Boží hrob.

V roce 1993 zakoupen a posvěcen nový zvon. Poutní místo Kocléřov se nachází několik kilometrů od Dvora Králové n. L., Trutnova, Hostinného, vede přes něj silnice z Pilníkova do Dvora Králové a uprostřed vsi jsou odbočky do Chotěvic a Nemojova ve směru k Hostinnému.

Navštivte naše Podkrkonoší a pomozte rozmnožit úctu a lásku ke Kristu a Panně Marii.

Pavel Síbr

Kocléřov je známé poutní místo, kde se v minulosti od května do října scházivali poutníci z českých a německých osad.

Program letošní pouti 7. června:

8.45 hod. – průvod z kostela sv. Václava.

9.45 hod. – posvěcení kostela Božského Srdce Páně a po něm slavnostní mše svatá v kostele Navštívení Panny Marie.

14.30 hod. – křížová cesta a závěrečné pozhánání.

Odpovídáme na dopis o Vassule Rydenové

Z Havířovska nám píše Š. K. mj.: „Slyšel jsem prohlášení jednoho kněze, že je smrtelným hříchem číst knihy Vassuly Rydenové. Můj přítel však dostává švýcarský katolický měsíčník „Maria heute“, ve kterém vydavatel Vassuliných knih velmi důkladně rozebírá situaci a vysvětluje, že s plnou odpovědností oprávněně pokračuje ve vydávání.“ K věci se ještě vrátíme později, dnes odpovíme aspoň stručně, že zmíněný kněz nemá pravdu. „**Libri prohibiti“ už dávno neexistují.** V posledním čísle „Der Christ von Morgen“ z 1. 6. 1996 čtu zprávu, že tři španělská laici (Carmen de la Torre de Pelayo, Javier Pelayo Jones a Patricia Salamin de Riviere) předali v Mexiku kard. Ratzingerovi, prefektu Kongregace pro nauku víry, nové knihy Vassuly Rydenové ve španělštině a dokumentaci o obrácení, které Vassuliny knihy vyvolaly. Na druhý den je přijal kardinál znovu v exercičním domě, ve kterém se

sešla biskupská konference. Tisku předali krátké komuniké o tomto rozhovoru, který se konal v italstině. Podle něho byli kardinálem přijati velmi srdečně. Kardinál se omluvil, že jim může věnovat jen málo času, zvláště lituje, že nemůže probrat zmíněný spis o obrácení. „Na základě toho, co jste ve Vašem dopise napsali, je to dobré.“

Kardinál navázal na dopis Kongregace z minulého roku a řekl, že Kongregaci „pouze požádal, aby postupovala v duchu rozlišování“. Její stanovisko mělo za cíl ohodnotit ty spisy „v tom čase“ jako osobní meditace, ne jako „slovo Boží“.

Na závěr kardinál prohlásil: „**Můžete pokračovat v podpoře vydávání Vassuliných knih, ale vždy v duchu rozlišování.**“ Setkání ukončil citací slov sv. Pavla: „**Nezhášejte oheň Ducha, nepodceňujte dar promlouvání z vnuknutí, ale všechno zkoumejte, a co je dobré, toho se držte**“ (1 Sol 5, 19-21).
-jv-

Jakub a Kateřina

Lene-Maria Skumanz

Před zpovědí

„Ty, Jakube,“ ptá se Kateřina, „když člověk udělá něco ošklivého, stačí, když toho lituje, nebo to musí napravit?“

„Musí to napravit,“ říká Jakub.

„Když jsem ti schovala výkres se sněženkami, byls na mně moc rozzlobený?“

„To jo,“ říká Jakub, „byl jsem hrozně zlý, ale brzo jsem na to zapomněl.“

Kateřina se dívá do školní tašky. Najde samolepku, na které je stará parní lokomotiva.

„Tu ti dám,“ říká Katka, „můžeš si ji nalepit na sešit nebo na své pouzdro. Napravila jsem ty sněženky, nebo? ...“

„Ano,“ říká Jakub, „ale já musím také něco napravit. – Ten dopis bez podpisu, který jsem ti jako pomstu hodil do tašky: Káča je ješitná, tlustá nudle ... Víš už?“

„Ten byl od tebe?“ zvolala Katka, „no tohle! Ješitná snad jsem, ale tlustá?“

Jakub přemýšlí.

„Kdybys měla odpoledne čas, mohli bychom jít do cukrárny. Zvu tě na jahodový koktejl,“ říká.

„Myslím, že všechno zlé by se mělo napravit co nejrychleji,“ říká Kateřina. „Nepůjdeme do té cukrárny hned?“

Dni milosti

Předehra

Snad ještě nikdy v dějinách nezamířilo z různých koutů naší vlasti tolik autobusů za jedním společným cílem: do Věčného města. Snad ještě nikdy se z tolika autobusů současně nevznášely k nebesům modlitby růženců a písní.

Když autobusy i poutníci odpočívali o půlnoci v podhůří Alp, nad hlavou svítily hvězdy, ale kol dokola se objevovaly blesky. Říká se, že to se blýská na časy.

V ranních hodinách uvítala velkou část poutníků památná a starobylá Florencie. Z různých míst města, kde se podařilo autobusům zaparkovat, proudily zástupy k chrámu „Santa Maria Novella“. Po dlouhých hodinách jízdy to bylo zastavení k společné duchovní posile na další část cesty. Kdo ví, kdy naposled objal tento chrám najednou tolik věřících, kdo ví, kdy se pod touto gotickou klenbou rozezněl zpěv a modlitba tak intenzivní a vroucí. Ale to všechno bylo jako příprava na ještě větší setkání ve společenství Božího lidu přímo „u bran apoštolů“.

Na prohlídku ostatních chrámů a památek Florencie nebylo času nazbyt. Obdiv patřil florentskému dómu s kampanilou, bronzovým branám baptistéria. Uvnitř dómu upoutal v mramoru vytesaný verš:

*Poznal jsem tolik lidí, kteří
ztroskotali pro svou vlastní pýchu.
(Dante Alighieri)*

Další cesta vedla do Pisy. Pohled na slavnou šikmou věž naplňoval obdivem i obavami o budoucnost tohoto architektonického skvostu. Vstupné zaplacené za vstup do baziliky bylo i skrovným příspěvkem na jeho záchranu.

Pak následovala poslední část cesty do okolí Říma, kde bylo pro poutníky připraveno skrovné ubytování v přímorských kempech, které bylo třeba hledat již za noční tmy.

U relikvií Kristova utrpení

Vstup do Věčného města byl poněkud ztížen obvyklými zácpami na Via Aurelia, jejímž prvním budovatelům se jistě ani nesnilo o hustotě provozu, jakého se po tisíciletích dočkala. Nakonec se objevují známé vatikánské siluety a pod nimi stěna s oknem audienční síně, která otevře svou náruč pro české poutníky v sobotu dopoledne. První kroky všech míří do chrámu svatého Petra. Posvátný úžas z majestátu této velesvatyně se snoubil s hlubokou úctou k prvnímu Kristovu náměstku, kterému se v těchto místech vyplnila Mistrova slova: „... jiný tě opáše a povede, kam ty nechceš“ (J 21,18), aby se jeho krev stala semenem křesťanů. Odpočívají tu ostatky rybáře, který se stal Skálou, na níž Ježíš postavil svou církev. Ale v kryptě tohoto chrámu vedle mnoha Petrových nástupců odpočívá také jeden Čech, nekrvavý mučedník komunistické perzekuce Josef kardinál Beran, vyhnaný arcibiskup pražský, který umírá v exilu podobně jako jeho předchůdce sv. Vojtěch. V tomto chrámu má svůj oltář i patron země české, kníže svatý Václav.

Ještě před polednem se velká část poutníků přesouvá na Piazza di Croce, aby do posledního místa zaplnili baziliku Sv. Kříže Jeruzalémského, titulárního chrámu kardinála Vlka. Zaznívají tu živá svědectví mladých i starých. Kvardián kláštera cisterciáků, kteří spravují svatyni, pozdravil poutníky. Připomněl, že to byl především faktor utrpení a kříže, který podnítil Svatého otce, aby baziliku Sv. Kříže určil za titulární chrám našeho kardinála. Od té doby jsou jeho bolesti a starosti

i jejich bolestmi a starostmi. Vyzval k modlitbě za nová povolání a pozval mladé muže, kteří by chtěli následovat bezvýhradně Krista, aby vstoupili do této komunity.

Ve 13 hod. přivádí průvod k oltáři světicího biskupa olomouckého Mons. Josefa Hrdličku, který zde slaví s poutníky liturgii ze slavnosti Těla a Krve Páně. Jak vzpomněl celebrant, byla tato liturgie výjimečná již tím, že probíhá v době, kdy celý Řím si prožívá svou siestu, zatím co poutníci, kteří by měli být po dlouhé námaze unaveni, zde slaví Pána z celého srdce. Komfort a nárok na pohodlí jdou vždy stranou tam, kde duše zaslechne Boží volání. Je třeba jít tam, kde mě Bůh volá a kde mě chce obdarovat. Každá pout' vyžaduje určitou náročnost a oběť.

Nevelké varhany baziliky se musely namáhat z celých plic, aby držely krok s tímto lidem zpívajícím nadšeně z tisíců hrdel.

Po skončení eucharistické oběti oslovila poutníky samotná bazilika, jejíž osudy a památky popsal působivě Mons. Jaroslav Polc. Jsou to především vzácné relikvie Kristova utrpení: největší ostatky Sv. Kříže, část trnové koruny a hřeb, které střeží tento prastarý chrám. Jsou zde i kříže obou zločinců, kteří umírali spolu s Pánem. Mohutným relikviařem s ostatky Svatého kříže požehnal celebrant všechny přítomné i ty nepřítomné, na které mysleli ve svých modlitbách.

Sotva první poutníci uvolnili chrám, naplnila jej druhá vlna, aby spolu s biskupem Škarvadou a ostatními biskupy i ona slavila svou první římskou Eucharistii. Tentokrát uvítal poutníky sám kardinál Vlk a pozdravil je ve své katedrále.

Velké společenství

Zbývající část dne byla přípravou na duchovní vrchol celé

pouti. Před lateránskou bazilikou se již dvě hodiny předem shromažďovali Římané i čeští poutníci, aby spolu se Svatým otcem oslavili tajemství Těla a Krve Páně. Vzorná pořadatelská služba rozdělovala vtipné lepenkové skládací stoličky, svíce s ochranným kornoutem i knížečky se zpěvy a modlitbami. Je mezi nimi i česká píseň *Ježíši, Králi nebe a země*. Přicházejí četní biskupové, kněží, řeholníci a řeholnice a vybraní hosté i děti, aby obsadili početná místa na hlavní tribuně. Prostorné náměstí U brány sv. Jana, kde to až do poslední chvíle hučelo neustávajícím silničním provozem, ztichlo před devatenáctou hodinou jako zázrakem. Ve stanovenou hodinu vyšel z brány lateránské baziliky v průvodu Jan Pavel II, aby spolu se svou diecézí a přibylými poutníky slavil eucharistickou oběť. Celý prostor byl dokonale ozvučen. Vícehlasý zpěv schůly se organicky pojil a střídal se zpěvem přítomného lidu.

Když Svatý otec ve své homilii uvítal k účasti na eucharistické slavnosti Těla a Krve Páně početné spolubratry v biskupské a kněžské službě, představitele farních společenství a sdružení své římské diecéze, obrátil se přímo na nás s těmito slovy:

Zdravím vás, poutníky, kteří jste byli ochotni připojit se k této slavnostní manifestaci víry v Krista, který je živým chlebem pro spásu lidstva. Jsou zde totiž přítomni především početní poutníci, kteří přicházejí až z České republiky, aby měli účast na této eucharistické liturgii a také na průvodu Božího Těla. Jim patří můj pozdrav a dík za tento výraz církevního společenství.

Milovaní bratři a sestry! S potěšením vás všechny zdravím. Rád vzpomínám na svoji pastorační návštěvu před rokem
Pokračování na další straně

v České republice. V oněch nezapomenutelných dnech jsem vychutnával sílu tradice vaší země ve víře a v civilizačním pokroku. Hled'te s důvěrou vstříc budoucnosti a stále čerpejte z hlubokých křesťanských kořenů svého drahého národa. Ať vás Pán, který je zde přítomen ve svátostném znamení chleba a vína, zahrne svými milostmi a vede vás i celý váš národ k trvalému blahobytu a pokoji.

Hovořil pak o Eucharistii jako o tajemném pokrmu na cestu, jejímž konečným cílem je sám Bůh.

Během rozdávaní Eucharistie uslyšel Řím, jak zpívá český lid k oslavě Krále nebe a země.

Jako velký symbol a manifestace víry v tento Pokrm a v tuto cestu dal se pak po mši svatě padesátitřicetý dav na pochod Římem. Svatý otec na zvláště upraveném vozidle pokorně klečel celou dobu před monstrancí. Za ním jako veliká řeka kráčel mohutný a široký průvod se svícemi v rukou a s písněmi a modlitbami na rtech. Z nespočetných římských ulic se jen Via Merulana dostalo té cti, aby tu spolu se svým tajemným Tělem prošel sám svátostný Král králů. A podobně i českým poutníkům se mezi všemi dostalo toho neopakovatelného daru mít účast na této strhující pobožnosti, ve které nebylo nic z triumfalismu, která i přes svou výmluvnou vnější pobodu probíhala s hlubokou vnitřní usebraností a upřímnou vroucností. Na chodnicích nebylo diváků. Některá okna se účastnila svícemi a ozdobnou drapérií.

Průvod se zastavil před chrámem Panny Marie, která nám dala Boha-člověka. Spolu se Svatým otcem i Ona žehnala Urbi et Orbi Tělem svého Syna. Jak poděkovat za tolik milostí?

Dokončení příště

Poutě při slavnosti sv. Cyrila a Metoděje na Velehradě 1996

- 4. července – čtvrtek večer** – předpoutní den mládeže: Noční vigilie v bazilice – 18.00 hod. začátek setkání, písně a úvodní slovo
19.00 hod. svědectví mladých
20.15 hod. katecheze o biskupa na téma evangelizace
20.45 hod. otázky a odpovědi
22.00 hod. začátek adorace

Půlnoční mše svatá ve 24.00 hodin

- 01.30 hod. světelný průvod s Eucharistií
02.30 hod. závěrečné požehnání
03.00 hod. možnost tiché noční adorace v kapli

5. července: Státní svátek

Hlavní pout'

- mše svatá v bazilice v 6.00, 7.00, 8.00, 9.00 hod.
Hlavní poutní pontifikální mše svatá na prozatímní tribuně v 10.30 hod.

Odpoledne: kulturní program pražské skupiny ve 13.30 hod.

Beseda s Otcí biskupy a závěrečné požehnání

6. července – mezipoutní sobota: mše svatá v bazilice v 6.30, 10.30 a v 19.00 hod.

7. července – neděle – malá pout': mše svatá v bazilice v 6.00, 7.00, 8.00, 9.00 hod.

Hlavní poutní mše svatá bude rovněž v bazilice v 10.30 hod.

Závěrečná odpolední poutní mše svatá bude v 15.00 hod.

Po dobu pouti bude vždy možno přijmout svátost smíření v bazilice za kůrními lavicemi. O hlavní pouti i na nádvoří před bazilikou. Doprava poutníků bude umožněna až na Velehrad.

Hlavní pout' v Hlubokých Mašůvkách u Znojma se koná 6. a 7. července 1996

sobota:

- 15.30 hod. – pěší pout' od kostela v Příměticích
16.00 hod. – křížová cesta v kostele
17.00 hod. – mariánská pobožnost
18.00 hod. – růženec
19.00 hod. – poutní mše svatá před kostelem, světelný průvod na Kálvarii, adorace v lurdské jeskyni

neděle:

- 6.00 hod. – mše svatá v kostele
7.30 hod. – mše svatá v kostele
9.00 hod. – mše svatá v lurdské jeskyni
10.30 hod. – slavná mše svatá před kostelem, novokněžské požehnání
13.00 hod. – křížová cesta na Kalvárii, požehnání v kostele, rozloučení s poutníky

Kyvadlová doprava ze Znojma od nádraží ČSD: sobota 15.00 – 23.00 hod.,

neděle 7.00 – 15.00 hod.

Měsíční poutě Nový Jeruzalém v Mašůvkách každou první sobotu v měsíci v letním čase v 18.00 hod.

NOVÝ KOSTEL sv. Jana Nepomuckého bude slavnostně vysvěce 6. července 1996 v 10.00 hodin v ŽÁDOVICÍCH na Hodonínsku. Zveme všechny rodáky, dárcy a příznivce.

Slavnost milostného obrazu Panny Marie Bolestné ve Stříbře 15. června 1996

za účasti P. Judr. Ing. Ant. Hrdiny, O.Prem., faráře u Panny Marie v Praze – na Strahově.

10.00 hod. – začátek pouti u mariánského sloupu na náměstí ve Stříbře, průvod s milostným obrazem do děkanského kostela

10.30 hod. – mše svatá

(Bližší informace naleznete v článku na straně č.11.)

MR+S.K.O.
Ke kurtům 376
142 00 Praha 4

Cestovní kancelář

Dovolujeme si Vám nabídnout oslavit svátek „Narození Panny Marie“ v Mariazell, největším poutním místě Rakouska.

Termín: 7. – 8. 9. 1996 Cena: 1090,- Kč

(Telč, Nová Říše, Křemže, Mariazell)

Podrobný program Vám rádi pošleme

i s naší další nabídkou.

tel. + fax: 02/61 91 05 53

MARTA VONDRÁKOVÁ
Křesťanská cestovní kancelář

MISIE

751 03 Brodek u Přerova č. 46
tel.: Přerov 0641/941 80

LURDY – ŽENEVA – MONTE CARLO

Plná penze v Lurdech.

Termín: 18. – 24. 7. 1996; 30. 7 – 5. 8. 1996

Cena: 5 962,- Kč

POUTNÍ MÍSTA BELGIE, NĚMECKA, FRANCIE

Termín: 21. – 27. 6. 1996; 13. – 19. 8. 1996

Cena: 5 995,- Kč

VELKÁ POUŤ DO MEDJUGORJE

Termín: 23. – 28. 9. 1996

Cena 1 895,- Kč + 27 DM

Zpráva redakce!

Vážený čtenáři, náš příslib z minulého čísla, že vám přineseme informace o nové ostravsko-opavské diecézi, splníme v něterém z příštích čísel Světla. K posunutí došlo kvůli článkům z národní děkovné pouti do Říma, které přikládáme velký význam.

Prosíme opravte si: V článku „Kdo to rozprostírá síť“ z minulého čísla mělo být uvedeno ... 5/96 (číslo časopisu Getsemany) místo XX/96. Za toto nedopatření se vám omlouváme.

12. neděle v mezidobí 23. 6.

Mt 10,26–33

Je snadné říci „nebojte se“. Ale co bude dál? Ježíš nám ukazuje, že se lze nebát, když za člověkem stojí Bůh. Není důvod ke strachu ani ve smrti.

Pondělí 24. 6.

Mt 7,1–5

Obejdeme se bez soudu? Bez soudu ano, bez soudnosti ne. Rozlišovat dobré a zlé musíme. Ale největší lump má od nás dostat šanci, že se může stát lumpem menším, i světcem. Snesu to ale, když mne náhodou „předběhne“? A dávám šanci sám sobě, jsem schopen čekat změnu i u sebe samého?

Úterý 25. 6.

Mt 7,6

Je snadné nabídnout vepřům a psům svaté věci a pak je odsoudit za to, že je nepřijali. Ale to je zlé. Vydát se mezi psy a vepře, naplněn svatostí, to může být následování Pána.

Středa 26. 6.

Mt 7,15–20

Čekat na ovoce není snadné, dlouho to trvá. A je třeba také určit druh stromu, abychom viděli, co je jeho pravým ovocem. A přeci to nejdůležitější znám: pravé proctví pravého proroka i ovoce jeho života: Ježíšovu zvěst, Ježíše a spásu. Je to málo? Je třeba se honit za proroky?

Čtvrtek 27. 6.

Mt 7,21–29

Nedostanu se mezi ty, kterým Ježíš řekl: „Nikdy jsem vás neznal“? Ježíšovo učení má v sobě moc, Ježíš má moc. A ta se právě teď může na mně uplatnit – a strach se stane zbytečný.

Pátek 28. 6.

Mt 8,1–4

Mohl by snad Ježíš nechtít, pokud ten malomocný přišel s upřímností? Může mne Ježíš odmítnout, když přijdu upřímně a s důvěrou?

Sobota 29. 6. slavnost sv. Petra a Pavla – Mt 16,13–19

Člověk sám není právě spolehlivou oporou. Ale člověk, kterého Ježíš určil za skálu, to je jiná. I já se musím ptát, za koho mne Ježíš určil, kým mne učinil!

Neděle 23. června 12. neděle v mezidobí	– 1. čt.: Jer 20,10–13 Ž: 69 (68),8–10.14+17.33–35 2. čt.: Řim 5,12–15 Ev.: Mt 10,26–33	odp.: 14c
Pondělí 24. června slavnost Narození sv. Jana Křtitele	– 1. čt.: Iz 49,1–6 Ž: 139 (138),1–3.13–14ab.14c–15 2. čt.: Sk 13,22–26 Ev.: Lk 1,57–66.80	odp.: 14a
Úterý 25. června férie	– 1. čt.: 2 Král 19,9b–11.14–21.31–35a.36 Ž: 47,2–3a.3b–4.10–11 Ev.: Mt 7,6.12–14	odp.: srv. 9d
Středa 26. června férie	– 1. čt.: 2 Král 22,8–13; 23,1–3 Ž: 118,33.34.35.36.37.40 Ev.: Mt 7,15–20	odp.: 33a
Čtvrtek 27. června nez. pam. sv. Cyrila Alexandrijského	– 1. čt.: 2 Král 24,8–17 Ž: 78,1–2.3–5.8.9 Ev.: Mt 7,21–29	odp.: 9bc
Pátek 28. června památky sv. Ireneje	– 1. čt.: 2 Král 25,1–12 Ž: 136,1–2.3.4–5.6 Ev.: Mt 8,1–4	odp.: 6a
Sobota 29. června slavnost sv. Petra a Pavla	– 1. čt.: Sk 12,1–11 Ž: 34 (33),2–3.4–5.6–7.8–9 2. čt.: 2 Tim 4,6–8.17–18 Ev.: Mt 16,13–19	odp.: 5b

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 23. 6.	PO 24. 6.	ÚT 25. 6.	ST 26. 6.	ČT 27. 6.	PÁ 28. 6.	SO 29. 6.
Antifona	1136	1396	1166	1181	1197	1708	1405
Žalm	784	783	783	784	784	786	786
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1396	1166	1182	1198	1708	1406
Antifony	1137	1397	1167	1183	1198	1214	1407
Žalmy	1137	813	1167	1183	1199	1214	813
Kr. čtení a zpěv	1140	1397	1170	1186	1201	1710	1407
Antifona k Zach. kantiku	701	1397	1170	1186	1202	1403	1407
Prosby	1140	1398	1171	1186	1202	1711	1407
Záv. modlitba	701	1398	1171	1187	1402	1403	1408
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1264	1172	1187	1203	1219	1264
Antifony	1142	1398	1172	1188	1204	1219	1408
Žalmy	1142	1265	1172	1188	1204	1219	1265
Krátké čtení	1144	1399	1175	1190	1206	1221	1408
Záv. modlitba	701	1398	1175	1191	1206	1222	1408
Nešpory: SO							
Hymnus	1132	1394	1400	1176	1192	1207	1409
Antifony	1133	1395	1400	1177	1193	1208	1410
Žalmy	1133	1751	1761	1177	1193	1209	1670
Kr. čtení a zpěv	1135	1395	1400	1180	1196	1211	1410
Ant. ke kant. P. M.	700	1395	1401	1180	1196	1211	1404
Prosby	1135	1395	1401	1180	1196	1211	1405
Záv. modlitba	701	1396	1398	1181	1197	1402	1405
Kompletář	1238	1238	1242	1250	1254	1257	1238
							1242

Představujeme Vám ...

Uvedenou knihu si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Dolní nám. 24

771 00 Olomouc

Objednávání Světla

od 5. 3. 1996

Světlo si lze objednat
na adrese:

* * *

**Matice cyrilometodějská
s. r. o.**

EXPEDICE

Dolní nám. 24

771 00 Olomouc 1

* * *

**Složenko s udanou
cenou předplatného
do konce roku 1996
Vám přijde v první
dodávce Světla.**

**Nezapomeňte uvést svoji
úplnou zpáteční adresu!**

**Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátili
na firmu RODENY
(adresa je uvedena v tiráži),
která Vám dá instrukce
a zašle složenko
na zaplacení.**

STARÝ PROFESOR SE HLÁSÍ O SLOVO

(*Moudrost a humor Dominika Pecky*)

Dvě knihy aforismů, humorných příběhů ze střední školy, výpisků z četby a pedagogických glos Ze zápisníku starého profesora (1940) a Umění stárnouti za školou (1943) patří k nejlepším pracím katolického filozofa a beletristy Dominika Pecky (1895–1981). Pecka jimi osobitým způsobem přispěl k dobové konjunktuře „študáckého“ humoru, kterou vyvolaly v život úspěšné knihy Jaroslava Žáka. Většina Peckových momentek ze školních tříd, chodeb a sboroven byla původně publikována v časopise katolických středoškoláků Jitro. V době, kdy učil na gymnáziích v Jihlavě a Brně – Králově Poli, Pecka tento časopis redigoval. Nyní přibývá ke dvěma starším knihám třetí díl Starý profesor se hlásí o slovo (Český Těšín, COR JESU 1995), který čtrnáct let po autorově smrti a dvaapadesát let po vydání prvního dílu Peckovu trilogii uzavírá. Na třetím (a nakonec nejrozsáhlejším) dílu svých úvah začal Pecka pracovat hned po dokončení knihy Umění stárnouti za školou, vydat jej však nemohl, protože od roku 1948 až do své smrti nesměl publikovat – bylo období na konci šedesátých let. I třetí díl Peckovy pedagogické trilogie je koncipován jako pestrá, ale právě díky této pestrosti poutavá a čtivá mozaika, rozdělená tentokrát do osmi tématických celků. Krátké příběhy ze školních tříd a vědeckých pracoven se střídají s úvahami o aktuálních otázkách. Většina kapitol se inspiruje buď Peckovými vlastními kantorskými zážitky a vzpomínkami z mládí nebo četbou. Novinkou je oddíl Siluety, v němž se Pecka zamýšlí nad životem a názory osobností, které jej zvláště zaujaly (Sokrates, Plutarchos, Marcus Aurelius, svatý Augustin, Luther, Rousseau, Kant, Goethe, Schopenhauer, Don Bosko, Verlaine aj.).

Čtenářsky nejděčnější jsou anekdoty ze školních lavic, postřehy o různých typech středoškolských kantorů a vzpomínky na profesory, kteří Pecku učili na starobrněnském gymnáziu. Tady je Pecka opravdu doma; na jeho pedagogické suverenitě nic nezměnil fakt, že od roku 1953 nesměl učit. Kniha má více než 400 stran.

Těšínskému nakladatelství patří dík za to, že touto knihou, vydanou v pěkné úpravě s autorovým portrétem na obálce, vyrovnalo další splátku dluhu, který vůči Dominiku Peckovi máme. Vždyť např. Peckovo stěžejní dílo, trojdílná filozofická antropologie Člověk, u nás zatím nevyšlo a je dostupné pouze ve vydání římské Křesťanské akademie. Proto dvojnásob potěší slib, že COR JESU bude ve vydávání Peckova díla pokračovat.

Jiří Rambousek

771 00 Olomouc 1
Dolní nám. 24
EXPEDICE
Matice cyrilometodějská s.r.o.

Odesílatel:

Novinové výplatné

Poštovné úvřováno

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevními schváleními vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelské firmě RODENY, Vinohradnická 11, 949 01 Nitra; podávání novinových zásilek povoleno Oblasťnou správou post v Ostravě č.j.: 2363/93-F/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnická 11, 949 01 Nitra; podávání novinových zásilek povoleno SF, s. p. ZSRP Bratislava, č.j.: 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Protiobjednávky: U tiskárny o tzv. soukromých zveřejněních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmano-va, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.